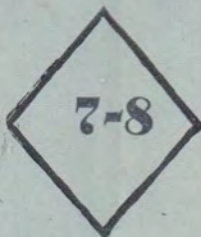

541

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Nr.

ÎN ACEST NUMAR

<i>Pentru dezarmare — pentru pace . . .</i>	I. Tachici
<i>Domnul Hristos, jertfă ispășitoare . . .</i>	P. Crișan
<i>Aniversarea eliberării</i>	I. Dănețiu
<i>O inimă curată</i>	D. I.
<i>Apicultura</i>	***
<i>Știați că?</i>	***
<i>Pitcairn — simbol al luptei pentru liber- tate</i>	D. Popa
<i>Despre smerenie</i>	I. Dănețiu
<i>Nașterea din nou</i>	C. Alexe
<i>Duhul Sfânt Mângietorul</i>	***
<i>Binefacerea (versuri)</i>	P. V. Cazan

Pe drumul lung, frumos și încurajator al luptei pentru pace, presărat cu multe și mari evenimente, a mai apărut ca ceva nou și interesant: „Prima Adunare Mondială Creștină pentru Pace“, care s-a ținut la Praga între 13 și 18 iunie 1961. Această manifestare este importantă nu numai pentru faptul că este prima de acest fel, ci și pentru că în frontul păcii apar unite forțe spirituale creștine. Este cea mai firească îndrumare a Bisericilor Creștine care au o serioasă răspundere față de cauza păcii în zilele noastre. Căci ce altă menire pot avea creștinii și în ce direcție să-și îndrepte eforturile mai cu succes și ce altă lucrare mai necesară pot face, decât aceea de a-și consacra toată influența și activitatea pentru marea cauză a păcii, făcând să răsună chemarea la pace și bună înțelegere. Este incontestabil faptul că ne aflăm în timpul unei situații internaționale încordate.

În aceste împrejurări, grupările creștine, desprinzându-se de interesele egoismului, să asculte chemarea rațională a păcii pentru crearea unui climat de pace și înțelegere între popoare. Aceasta este necesar tocmai acum când popoare ce se pretind creștine contribuie la așiftarea războiului și adâncirea urei și neînțelegerii internaționale. Cultele religioase, rămânând în cadrul datoriei și menirii lor și alăturându-se marilor forțe ale păcii, își pot aduce la îndeplinire cea mai înaltă și sublimă chemare.

Trimișii lui Hristos au mandatul de a propovădui pacea și de a fi ei înșiși o binecuvântare pentru pace în lume; căci lor le-a zis El: „Pacea Mea v-o las vouă“, pace, pe care ei trebuiau s-o ducă și s-o propovăduiască pretutindeni. În porunca de trimitere Învățătorul divin le-a zis: „În orice casă veți intra să ziceți întâi: pacea să fie peste casa aceasta“. Deci, slujitorii și credincioșii cultelor religioase creștine au chemarea de a fi factori activi ai binecuvântării păcii, peste fiecare

PENTRU DEZARMARE—

PENTRU PACE!

casă, peste fiecare familie, peste țara întreagă și peste tot pământul.

Iată de ce reprezentanții Cultelor creștine adunați la Praga în număr de peste 600 din 45 de țări, reprezentând diferite Biserici și Confesiuni creștine din cele 5 continente ale lumii, au discutat timp de 6 zile, problemele păcii sub aspectele ce le prezintă astăzi marile probleme contemporane.

În Mesajul acestei adunări adresat tuturor creștinilor din lume se fac constatări reale, se trag concluzii juste și se lansează un vibrant apel către toți oamenii de bine din lumea întreagă, de a contribui cu toată hotărârea și influența lor pentru asigurarea păcii în lume și pentru dezarmare.

În urma dezbaterilor adunarea se adresează parlamentelor și guvernelor statelor precum și tuturor Bisericilor și Confesiunilor creștine printr-un Mesaj în care se spune: „La începutul epocii atomice, când amenință o autodistrugere a omenirii și când lumea întreagă strigă după pace, să înțelegem cu toții făgăduințele lui Dumnezeu: „Pace pe pământ și fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.“ Cu convingerea credinței noastre, facem un apel de obște la întreaga creștinătate și la toți oamenii, să aibă încredere în aceste făgăduinți ale Milostivului Dumnezeu și cu puterea Lui să meargă pe drumul păcii“.

„Nu putem să ascultăm sau să transmitem acest Mesaj îmbucurător, fără să ne angajăm cu toată puterea pentru restabilirea, păstrarea și întărirea păcii pe pământ între oameni și popoare.“

„Vrem să accentuăm — se arată în Mesaj — că cei ce sînt astăzi învrăjbiți, învață să trăiască împreună în pace și să rezolve încordările și crizele, fără război și fără folosirea forței.“

Milioane de oameni din lumea întreagă așteaptă să se traducă în viață toate năzuințele bune care să asigure liniștea și pacea popoarelor.

Tocmai acum e nevoie de acțiuni hotărâte, când „să ajutăm în multe chipuri pe toți oamenii care trăiesc pe acest pământ să aibă răbdare unii cu alții, ca popoarele să năzuiască stăruitor la înțelegere între ele și să fie gata de jertfe reciproce.“

Participanții la această adunare consideră că Bisericile Creștine au neglijat cauza păcii și au rămas în urmă de la înțelegerea acestei importante probleme și de la acțiunile necesare pentru rezolvarea ei.

Mărturisim că întreaga creștinătate și noi toți am zăbovit mult pînă să ne deschidem sufletele pentru pacea lui Dumnezeu și să ascultăm de porunca divină a dragostei, astfel încît să ajutăm la crearea condițiilor pentru o pace pămîntescă, omenească.

Cu mare durere și adîncă îngrijorare vedem că părți întinse ale creștinătății neagă misiunea Domnului nostru, care ne chea-

mă pe calea păcii, a împăcării și a dreptății; că aceste părți ale creștinătății îndreptătesc în mod mincinos, din punct de vedere creștin, mijloacele de distrugere în masă, consideră anumite orînduiri sociale drept neschimbabile și ațîță războiul rece contra popoarelor care-și construiesc o nouă orînduire socială.

Ca să nu fie pentru totdeauna prea tîrziu, ca să nu urmeze regrete amare, astăzi este timpul să se ridice vocea și voința oamenilor Bisericilor Creștine pentru a se pune stavilă popoului războinic ce amenință omenirea. Dezarmarea generală și totală este singura garanție că omenirea nu va cădea deodată pradă cataclismului atomic.

În diferite locuri de pe glob, se găsesc puncte nevralgice pe care dușmanii păcii le mențin ca focare ale războiului rece. Printre acestea, problema germană și a Berlinului occidental, au devenit la ora actuală foarte acute. Pacea este din nou amenințată în inima Europei.

În prezent sînt două state germane, în care oamenii trăiesc în orînduiri sociale diferite. Partea apuseană, condusă de un partid care își spune creștin, provoacă greutăți în rezolvarea pe cale pașnică a problemelor rămase nerezolvate după cel de al II-lea război mondial. Încheierea tratatului de pace și rezolvarea problemei Berlinului occidental se impun ca fiind foarte urgente și necesare, pentru că popoarele din această parte a lumii să-și construiască în pace și liniște viața și economia lor serios zdruncinate de cele două războaie mondiale a căror scînteie s-a produs tot aici.

Un bărbat de stat cu simț de mare răspundere, arăta con-

secințele ațîțării pasiunilor războiului precizînd că: „Dacă se dă frîu liber simțurilor și ele vor precumpăni asupra rațiunii, atunci s-ar putea ca roata pregătirilor de război să se învîrtească repede. Și chiar dacă rațiunea îi va șopti că trebuie să se puie frînă, roata pregătirilor de război va avea o așa viteză și forță încît nu o va mai putea opri nici cel care i-a dat drumul. Oamenii care au dat drumul la această roată pot să-i cadă victimă. Și ce este mai groaznic, victime pot cădea nu numai cei care au imprimat viteza roții. Ei pot duce în prăpastia războiului termonuclear propriile lor popoare.”

„Noi, oamenii, avem azi în mînă posibilități nebănuite. Le putem folosi pentru blestem și distrugere, sau pentru binecuvîntare și pentru binele pămîntului și al omenirii lui.”

Cu credință în îndelunga-răbdare și milostivirea lui Dumnezeu, sîntem pe deplin încredințați că El vrea să păzească viața omenirii și să mențină pacea între popoare, pe pămînt. Dar Dumnezeu vrea ca noi să folosim strădaniile noastre omeneste pentru pace între popoare, în vederea împăcării între oameni și a întronării dreptății pe pămînt.

În această operă pentru pace pot să se unească toți oamenii, căci Domnul ține toate în mîna

Sa. El conduce pe toți oamenii după sfatul dragostei Sale și păstrează ultimul cuvînt în Domnul Isus Hristos, care va să vină. Bunătatea Sa e aceea care ne dă misiunea să chemăm la lucrare comună pe toți oamenii de bună voință.

„Pacea lui Dumnezeu, care e mai presus decît toată mintea, să păzească inima și înțelegerea noastră în Hristos Isus, Domnul nostru.”

Noi am înțeles încă de mult nevoia unor eforturi speciale din partea creștinilor sinceri și cunoscători ai planului lui Dumnezeu de a întreprinde în mod grabnic și hotărît acțiuni care să ducă la reglementarea unei păci trainice între oameni și popoare.

În propunerile pentru dezarmare generală și totală, făcută de delegația U.R.S.S. la O.N.U. noi vedem singura și cea mai salutară soluție de a se ajunge la garantarea păcii în lume. Acest rezultat este așteptat și dorit de milioane de oameni din lumea întreagă în care se numără bărbați, femei și copii, oameni care iubesc viața, pe semenii lor, pacea și tihna tuturor.

Fie ca acțiunile Bisericilor și Confesiunilor religioase creștine, să contribuie — alături de forțele păcii — la restabilirea armoniei între oameni și popoare, prin eliminarea războiului și întronarea păcii în lume.

Noi, credincioșii Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, în lumina Mesajului Adunării Mondiale Creștine pentru Pace, cu răspunderea ce ne revine ca urmași ai Domnului Hristos și ca unii ce vrem să trăim principiile Evangheliei Lui, să nu încetăm a ne ruga pentru pacea lumii, să nu precupețim nici un efort de a participa la acțiunile necesare în acest scop, și de a ne forma pe noi înșine ca fii ai păcii.

IOAN TACHICI

CURIERUL ADVENTIST

DOMNUL HRISTOS JERTFA ISPĂȘITOARE

de
P. CRIȘAN

In epistola sa către Romani, Pavel prezintă în mod clar adevărul că prin moartea Domnului Hristos, Dumnezeu S-a împăcat cu noi. S-a afirmat de asemenea în mod clar faptul că aceasta s-a întâmplat pentru ca noi să putem fi salvați prin viața Lui. Astfel, actul împăcării noastre cu Dumnezeu prin moartea Sa, care a fost un act pregătit pentru salvarea noastră prin viața Sa și lucrarea de ispășire pentru păcatele noastre prin vărsarea sîngelui Său pe crucea de pe Golgota și prin prezentarea acestui sînge în serviciul Său preoțesc înaintea lui Dumnezeu din ceruri, amîndouă acestea sînt posibile numai prin Sămînța făgăduită, și nu putea să aibe loc mai înainte ca Domnul Hristos să se fi născut din Maria pentru a aduce la îndeplinire făgăduința Semînței.

Acestui adevăr vital, în timp ce este proeminent în toate învățăturile Noului Testament (așa cum este arătat în acest capitol), i se acordă un important loc în Ebr. 2,14—17. În vers. 14 și 15, scriitorul epistolei învață în mod clar că Domnul Isus a luat trupul nostru, supus păcatului, pentru a face posibilă moartea Lui pentru noi, pentru a aduce nimicirea lui Satana și eliberarea noastră. În vers. 17 el de-

clară că a bineplăcut Domnului Hristos să ia asupra-Și trupul nostru, să se facă asemenea nouă în toate lucrurile, pentru ca să poată fi (în mod literal — să devină) un Mare Preot milos și vrednic de încredere, pentru a face împăcarea pentru păcatele noastre. Între aceste două afirmații foarte importante, el a declarat că, pentru a le înlăptui pe amîndouă, Domnul Isus a luat asupra Sa, nu natura unui inger ci Sămînța lui Abraam.

Ca sămînța a lui Abraam, Domnul Hristos nu s-a înălțat pe Sine spre a fi Mare Preot, ci a glorificat pe Acela care I-a zis: „Tot așa și Hristos, nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.“ Ebr. 5,5. Scripturile arată apoi că pregătirile Domnului Hristos pentru această preoție, au fost suferințele Sale în trup, iar calificarea Sa pentru această preoție a fost ascultarea Sa în trup, fără a ține cont de suferințele

Sale. Astfel fiind făcut desăvîrșit prin, suferința Sa plină de ascultare, El a devenit Autorul unei mîntuiri veșnice pentru toți cei ce ascultă de El.

El a fost chiar de la început Autorul vieții. Aceasta înseamnă că El a fost Cel ce era cu Dumnezeu și era Dumnezeu. Aceasta înseamnă de asemenea că El a fost din veșniciei, și va fi de-a lungul tuturor veșnicilor. Dar omul pierzînd prin păcat viața, nu putea să fie readus la viață prin Domnul Isus ca fiind numai Dumnezeu, pentru că lucrul acesta putea să fie îndeplinit numai prin suferința morții de Acela care era „Autor al vieții“. În consecință, pentru a gusta moartea pentru fiecare om, Domnul Hristos, Domnul vieții, a luat trupul nostru și a devenit sămînță a lui Abraam. „Făcîndu-Se asemenea oamenilor, la înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce“. Filip. 2, 7.8. Astfel, a fost necesar pentru El care este izvorul vieții, să devină sămînță a făgăduinței, pentru ca El să poată fi Autorul unei mîntuiri veșnice pentru toți cei ce ascultă de El. Marea lucrare de ispășire a păcatelor oamenilor, și a salvării omului din păcat, de sub puterea păcatului și de sub urmările păcatului, se vede astfel posibilă numai prin sămînța făgăduinței.

În toată Scriptura, această Sămînță a făgăduinței este proeminent prezentată înaintea copiilor lui Dumnezeu. La început, găsește expresie în cuvintele Domnului adresate șarpelui în Gen. 3,15. Aici noi descoperim pentru prima dată că ruina adusă de păcat va fi înlăturată de Domnul Hristos. Ca sămîn-

ță a femeii, El a fost mai dinaintea orînduit să strivească capul șarpelui. „Făgăduința era atunci întunecată și acoperită în felul desfășurării ei, și deși în mod evident ea a trezit în Eva speranța eliberării din robie și restaurarea stăpînirii și gloriei, ea în mod evident nu avea decît o vagă idee despre felul cum și cînd și prin cine această eliberare urma să vină. Făgăduința nu viza în mod deosebit nici o persoană. Deoarece Eva a fost „mama tuturor ființelor vii“, se putea înțelege că ea se referea la oricare din copiii Evei. Există indicații în cuvîntul inspirat că Eva a așteptat ca făgăduința să fie împlinită în primul ei născut. Această speranță a adus-o să-l numească — Cain — spunînd cînd i-a dat acest nume: „Am dobîndit un om cu ajutorul Domnului“. Amară trebuie că i-a fost dezamăgirea cînd a descoperit că ea a dat naștere, nu unui răscumpărător ci unui criminal.

Lui Abraam i s-a dat apoi făgăduința: „Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam, și a zis: „Pe Mine Insumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvînta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămînța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămînța ta va stăpîni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea“. Gen. 22, 15—18.

De data aceasta, termenii făgăduinței se pare că sînt foarte șterși. Căci, întorcîndu-ne în Gen. 17,4,5, noi descoperim că în planul lui Dumnezeu

cu Abraam era ca el să fie tatăl multor neamuri. Astfel atît de departe cît ne duce cartea Genezei, făgăduința eliberării prin sămînță, rămîne neîndreptată asupra vreunei persoane. Cu trecerea anilor, Abraam a ajuns să nădăjduiască cum că din sămînța lui Israel va fi îndeplinită făgăduința dată. Chiar în momentul cînd Dumnezeu îl asigură că legămîntul Său cu el va fi întărit printr-un fiu ce avea să se nască, Abraam a rugat cu putere pe Dumnezeu cu privire la această speranță a sufletului său în cuvinte ce izvorau din inima Sa. „Și Abraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!“

Treisprezece ani după ce Abraam a cerut acest lucru pentru Ismael, Domnul i-a făcut cunoscut că linia făgăduinței va fi continuată prin Isaac, spunînd: În Isaac vei avea o sămînță care va purta numele tău“. Acum, Isaac era tatăl a două neamuri. Astfel, în timp ce termenii făgăduinței se îngustau în repetarea lor la generația următoare, ea încă nu viza nici o persoană în mod deosebit.

Mai departe, ea a fost dată lui Iacov, care era tatăl unei națiuni — „Dumnezeu i-a zis: „Numele tău este Iacov; dar nu te ve mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel“. Și i-a pus numele Israel. Dumnezeu i-a zis: „Eu sînt Dumnezeul Cel Atotputernic. Crește și înmulțește-te; un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine, și chiar împărați vor ieși din coapsele tale“. Gen. 35, 10—12.

Națiunea căreia Iacov îi era tată, era constituită din 12 triburi. Din acestea s-a selecționat unul prin care făgăduința urma să continue. Gen. 49, 10.

După aceasta, au trecut aproape șapte sute de ani pînă cînd o repetare a făgăduinței să mai fie redată în raportul Scripturii. Apoi ea a fost dată lui David, capul unei familii din tribul lui Iuda. În această reînnoire a făgăduinței există asigurarea continuității pentru veșnicie a Sămînței.

Deci de la termenul cel mai general, incluzînd toate ființele vii născute din Eva, Sămînța făgăduită a fost redusă. Multe națiuni în Abraam, la două națiuni la Isaac, la o națiune în Iacob, la un trib, acela a lui Iuda și la o familie din acel trib, din familia lui David. Mulți dintre profeții de după David au profetizat venirea Mîntuitorului, dar totdeauna ei au vorbit despre El ca un conducător și ca un rege. Chiar Isaia, care a profetizat despre Domnul Hristos ca fiind sămînța unei fecioare, spune: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Mînnunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii“. Is. 9,6. Mica, care în profeție a arătat locul unde acest fiu se va naște, îl descoperea ca fiind un conducător în Israel: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpîni peste Israel, și a cărui obîrșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele vecinicii“. Mica 5,2.

Dar pe cînd toți aceștia gîndeau la Răscumpărătorul ca fiind un Conducător al poporului, un restaurator al Împărăției, și cu toate că unii dintre ei au prezis umilința Lui, ei nu au reușit să înțeleagă în mod clar că Dumnezeu trebuia să sufere mai înainte de a intra în Slava Sa; că în timp ce El

avea să zdrobească capul șarpelui, El însuși avea să fie zdrobit.

Așa cum profeții din vechime îl preînchipuiau ca un conducător eliberând pe poporul Său prin puterea brațului Său, tot astfel ucenicii, care au trăit alături de El și au auzit învățăturile Sale, așteptau ca El, să izbăvească pe Israel. Chiar după moartea Sa pe cruce și învierea Sa din morți, ei nu au reușit să înțeleagă locul crucii în lucrarea izbăvitoare a Domnului Hristos. Moartea Sa pe cruce i-a aruncat într-o cruntă disperare. Vestea învierii Sale din morți a produs confuzie în unii din ei. Cu veștile despre învierea lui în minte, doi dintre ei mergeau pe drumul spre Emaus și vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedecați să-L cunoască. El le-a zis: „Ce vorbe sînt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?” Și ei s-au oprit, uitîndu-se triști. Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, i-a zis: „Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întîmplat în el zilele acestea?” „Ce?” le-a zis El. — Și ei i-au răspuns: „Ce s-a întîmplat cu Isus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osîndit la moarte, și L-au răstignit?” Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de cînd s-au întîmplat aceste lucruri. Ba încă niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire; ele s-au dus dis de

dimineață la mormînt, nu l-au găsit trupul, și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu. Unii din cei ce erau cu noi, s-au dus la mormînt, și au găsit așa cum spusese femeile, dar pe El nu l-au văzut”. Atunci Isus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, cînd este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să suferă Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?” Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tilcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El”. Luca 24,14—27.

Dar, a fost unul cu o mai clară viziune decît ucenicii, care și-a dat seama că niciodată domnia, guvernarea, nu va fi pe umerii lui Hristos, că El nu va putea niciodată fi un conducător în Israel și că niciodată nu va fi un mobilizator al poporului Său, pînă cînd El nu va suferi pentru păcatele lor și apoi să intre în slava Sa. Acesta a fost Ioan Botezătorul. Stînd așa cum era cazul la înălțimea superiorității sale de la care el putea obține o vedere mai cuprinzătoare a tuturor lucrurilor ce intenționa a se îndeplini prin Sămînța făgăduită, el a văzut în aceea descoperire clară a făgăduinței, că pe frontispiciul ei era CRUCEA.

Ioan a văzut de asemenea că Domnul Hristos urma să fie un Conducător, un astfel de Conducător care în adevăr să restaureze iarăși stăpînirea pierdută. Dar, cum el urmări drumul pe care urma să meargă Răscumpărătorul spre tronul Slavei, el a văzut în mod clar că el ducea în mod inevitabil pe drumul Calvarului. De aceea, văzînd pe Isus el a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu

care ridică păcatul lumii!” Ioan 1,29.

A fost o clipă monumentală din istoria lumii, cînd Ioan Botezătorul, stînd la Betabara, dincolo de Iordan, a arătat spre Domnul Hristos ca fiind Mielul lui Dumnezeu. Ceea ce îngerii și preoții proorociră de mult, acum era gata să se împlinească. Păcatul, acel lucru teribil care a apărut prin neascultarea lui Adam, era gata să fie îndepărtat. Prizonierii lui urmau să fie eliberați. Puterea lui urma să fie ruinată. Durerea și experiențele aduse de el, urmau să fie schimbate în bucurie, iar lunga lui domnie, urma să se sfîrșească pentru totdeauna. „Mielul lui Dumnezeu”, a venit și El a fost Acela care, a purtat păcatele lumii. Cuvîntul care a fost cu Dumnezeu de la început și prin care toate lucrurile s-au făcut, a devenit trup și a locuit printre noi. Misiunea Sa a fost de a căuta să salveze pe cei ce au fost pierduți prin păcat. Ca Sămînță a femeii, El urma să zdrobească capul șarpelui. Ca Sămînță a lui Abraam, Isaac și Iacob, El urma să aducă binecuvîntarea tuturor familiilor de pe pămînt. Ca Sămînță a lui David, El urma să restabilească o domnie a neprihănirii care va domni în toată veșnicia.

Timpul în care a trăit Ioan a fost un timp foarte interesant. Din punct de vedere al timpului, el cu o mîină a atins dispensațiunea care se întindea în urmă de-a lungul veacurilor pînă la început. Cu altă mîină, el a atins o nouă eră, care va împlini toate profețiile și va termina lucrarea salvării celor păcătoși a cărui tip și profeție a fost în aceeași măsură acoperite. Stînd — între aceste dispensațiuni, și cu o

egală importanță față de ambele — a arătat Ioan spre Isus cu cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu“.

Această prezentare a Domnului Isus este unică. Numai odată în Vechiul Testament, se găsește o referire directă la El ca fiind un Miel. Această referință este în Is. 53,7, unde profetul, prevestind moartea Domnului Hristos spune: „El a fost dus ca un Miel la măcelărie“. Ca temelie pentru tot ceea ce Sămînța făgăduită intenționa să înfăptuiască, a fost moartea Răscumpărătorului. El trebuia să moară pentru toți, pentru ca în El toți să poată muri față de păcat. El trebuia să trăiască din nou, pentru ca aceia care vor muri astfel în El să poată din nou trăi în El și să domnească în neprihănire prin El.

Dar noi nu trebuie să neglijăm a observa ideea slujirii în această Sămînță a făgăduinței. În Eden, asigurarea a fost că Sămînța femeii, va zdrobi capul șarpelui. Acea făgăduință, vagă și neavînd în vedere o persoană stabilă, așa cum apare atunci cînd o citim aparte de restul Sfintelor Scripturi, includea, cuprindea tot ceea ce planul de mîntuire îmbrățișează și include de la Betleem și pînă în veșnicii. Lui Abram, Isaac și Iacob, făgăduința a fost aceea că în Sămînța aceasta toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate. Aici de asemenea, se cuprinde întreaga slujire a Domnului Hristos și îmbrățișează tot ceea ce planul de mîntuire pentru salvarea păcătoșilor însemnează și cere. Lui Iuda, prin Șilo, Sămînța, strîngerea poporului a fost făgăduită; dar strîngerea laolaltă a poporului nu putea să aibă loc decît numai prin moartea și slujba

(continuare în pag. 19)

ANIVERSAREA ELIBERĂRII

de

I. DANEȚIU

„Binecuvîntează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!“ Ps. 103,2.

Cu deosebită plăcere poporul român, oamenii muncii din patria noastră, sărbătoresc și în acest an ziua de 23 August, „ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist“. Bilanțul bogatelor realizări, marchează an de an progresul realizat în decursul celor 17 ani de la istorica zi de 23 August 1944, care a constituit un eveniment glorios și fericit pentru viața poporului nostru, și deci, și pentru noi credincioșii Adventiști de Ziua 7-a din Republica Populară Romînă.

În acea zi istorică a avut loc insurecția armată a poporului muncitor condus de P.C.R., insurecție care în condițiile înaintării victorioase a armatei sovietice, a eliberat țara noastră de sub jugul fascist.

Pe fondul mărețelor înfăptuirii realizate pe parcursul celor 17 ani de la 23 August 1944, poporul român își făurește mereu, o viață mai îmbelșugată și mai fericită.

Anul acesta, aniversăm această zi cu bucuria și nădejdea faptului că în cele din urmă înțelegerea dintre popoare va fi realizată și că coșmarul nenorocirilor războiului va putea fi înlăturat.

Ca oameni ai credinței, noi dorim, ne rugăm și lucrăm ca întreaga lume să poată sărbători eliberarea de spectrul războiului și asupririi omului de către om. Implorăm pe Bunul Dumnezeu să ajute El ca pacea, cel mai scump dar al popoarelor, să fie păstrată și spectrul celui mai distrugător război din cîte a cunoscut planeta noastră pînă în prezent, să fie îndepărtat de deasupra că-

minurilor noastre, iar problemele litigioase care țin popoarele despărțite să fie rezolvate pe calea tratativilor și contactelor.

Ne amintim cu deosebită bucurie ce perspective luminoase au deschis tuturor zorii zilei de 23 August 1944 și sperăm că ele vor determina înfăptuirea unei păci fericite.

După ce apăsa asupra noastră un timp destul de întunecat înainte de 23 August 1944, timp în care drepturile politice erau desființate, iar zisa libertate religioasă pentru unii, era atît de restrînsă pentru alții încît devenise inexistentă, cînd celelalte libertăți cetățenești erau sugrumate, iar în țară domnea prigoana politică, religioasă și rasială, ziua de 23 August 1944, pune capăt tuturor acestor nenorocite stări de lucruri. Iată motive pentru care să facem din această aniversare o adevărată sărbătoare.

Ne amintim cu strîngere de inimă cum mulți dintre credincioșii noștri aveau de trecut prin situații foarte grele în perioada foarte întunecată dinaintea lui 23 August 1944, cînd Cultul Creștin Adventist de Ziua a 7-a se găsea cu drepturile sale de conștiință și de cult încălcate, Casele de Rugăciune închise și sigilate, sau transformate în ateliere, teatre, depozite de cereale, iar credincioșii puși în afara legii și disprețuiți, fără drept de a se aduna pentru rugăciune. Mulți dintre ei închiși, despărțiti de familie, nefiindu-le îngăduit a fi asistați nici la înmormîntare de către pastorii lor. Și pentru această înșă, ziua de 23 August 1944, a adus zorii unor situa-

țuni noi. Poporul nostru sub impulsul insurecției armate conduse de P.C.R. ajutat de impetuoasa înaintare a armatei sovietice, care dădea lovituri nimicitoare armatelor Germaniei hitleriste, se smulge de sub impilarea în care se găsea și participă activ la nimicirea mașinei de război germane, alături de trupele sovietice. Prin cuceririle clasei muncitoare a poporului român s-a pus capăt suferințelor trecutului.

Masele populare de la noi din țară, apreciază la justa lui valoare memorabilul act de la 23 August 1944, și ele au un bun temei să se bucure astăzi de roadele muncii, cuceririlor și străduințelor lor.

Advențiștii de ziua a 7-a din R.P.R. întâmpină cea de a 17-a aniversare a actului de la 23 August 1944 cu multă bucurie. Ei sînt convinși că prin cotitura de la 23 August au fost și ei scăpați și salvați de la umilințele și suferințele la care erau supuși în vremea aceea. Astăzi la cea de a 17-a aniversare a zilei de 23 August, inimile noastre sînt pline de recunoștință și de bucuria mulțumirii pentru libertățile de care ne bucurăm. Inimile noastre sînt de asemenea pline de dorința de a face tot ce putem din partea noastră pentru înfăptuirea dezideratului tuturor oamenilor conștienți din lumea întreagă — pacea. Noi prețuim pacea ca un patrimoniu sfînt pentru binele tuturor cetățenilor din întreaga lume, și rugăm pe Dumnezeu ca ea să fie dată și menținută din belșug pentru fericirea și binecuvîntarea patriei noastre Republica Populară Romînă.

Sfătuim pe credincioșii noștri care sînt și ei beneficiarii bucuriilor aduse de evenimentul sărbătorit cu această ocazie, a se comporta ca niște buni cetățeni, fiind exemple în munca lor și în comportarea lor ca demni urmași ai Domnului Hristos, care s-a jertfit pentru binele și propășirea semenilor și care a fost denumit, „Domnul Păcii”.

○ INIMĂ... CURATĂ!

Între învățăturile date de Mintuitorul pe munte, găsim și pe aceea prin care atrage atenția asupra celor cu inima curată, enumerîndu-i printre cei pentru care sînt date deosebite făgăduințe. Nu era pentru prima dată în istoria credincioșilor cînd se aborda problema curăției inimii și scoaterea în evidență a făgăduințelor și binecuvîntărilor ce decurg de aci. Cu... ani mai înainte proorocul David scotea în evidență că numai aceia care au și spus adevărul din inimă, vor putea locui în cele din urmă pe muntele cel sfînt al lui Dumnezeu. Ba ceva mai mult, David arată că numai cel cu inima curată și mîini nevinovate, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele, acela, și numai acela, va căpăta binecuvîntarea Domnului, starea sufletească după voia lui Dumnezeu. Cînd Mintuitorul, deci, scotea în evidență nevoia curăției de inimă, o făcea pentru faptul că fariseii și cu ascultătorii Lui ajunseră să ignoreze cu totul acest adevăr dumnezeiesc. Mîntea și inima lor, erau preocupate cu reguli și restricții și cu deosebită grijă și teamă se fereau de a nu se mînji pe dinafară, dar în acest timp nu observau murdăria pe care egoismul și răutatea o lăsau în inimă și în suflet.

Cînd deci, Mintuitorul scotea de sub praful uitării și de sub noroiul egoismului acest adevăr sacru, se gîndea la un cuget curat în motivele ascunse ale inimii și a sufletului neatins de mîndria egoismului și a răutăților. Pentru Mintuitorul era destul de clar că o inimă plină de egoism, de răutate și viclenie, așa cum erau ascultătorii Săi, nu putea să înțeleagă adevărurile pe care El venise să le readucă la viață, și că soliile Sale ar fi căzut pe piatră dacă mai întii inimile nu aveau să fie curățite. Ca un grădinar de seamă, El dorea să curețe mai întii și să pregătească terenul în care avea să semene florile sacre ale adevărurilor dumnezeiești. Mărăcinii, spinii și plantele otrăvitoare trebuiau curățite din inimi. Egoismul, viclenia, fățarnicia trebuiau smulse din rădăcinile lor și în locul lor să fie semănate virtuțile dumnezeiești.

Pentru a putea face acest lucru, trebuia curățită inima, întrucît în starea în care se găsea nu-și putea da seama de propria ei stare. Era cum striga proorocul în pustie, deosebit de înșelătoare și de deznădăjduit de rea, întrucît spinii și pălămida înăbușe orice sentiment de dreptate și clarviziune a lucrurilor. Ori în această stare inima omenească este oarbă față de starea sa proprie. În această situație inima trebuie schimbată.

Dece s-a adresat Mintuitorul tocmai inimii? Pentru că inima e socotită ca sediu al pasiunilor, ca organ al sensibilității sufletești și că ea hotărăște dispoziția sau starea sufletească

bună sau rea a omului. De aci nevoia de a avea o inimă bună, curată, nobilă. Ea influențează conștiința și când inima este curată conștiința e împăcată. Cuvîntul curat, folosit de Mintuitorul ca adjectiv al inimii, va arăta o stare nepătată, căreia nu i se poate imputa nimic; un cuget curat, o inimă curată. Mai înseamnă fără vină, ireproșabil, cinstit, sincer, loial, lipsit de perfidie. Inima este considerată ca centru și simbol al sentimentelor în general.

Rezultă din cele de mai sus nevoia imperioasă ca inima să fie curățită pentru ca virtuțile dumnezeiești să poată fi semănate în ea.

CE ESTE O INIMĂ CURATĂ ?

Prin „curați cu inima“ se înțelege cel în care nu se găsește niciun vicleșug și pe acei care își păzesc inima nemolipsită de pasiunea păcatului. Rămînem neînvinși de pofta plăcerilor înșelătoare, iubind și flămînzind după virtuțile curăției și sfințeniei. Sînt curați cu inima cei cu mintea sănătoasă, cei care au ajuns să cultive cu drag în inimă virtuțile sfinte în care ca într-o oglindă se răsfrîng gîndurile și caracterul Mintuitorului. Curați cu inima sînt cei ce au cugetul curat, sînt cei în care nu se găsește vicleșug. Pe vremuri Mintuitorul privind pe Natanael a putut zice: Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.

Curați cu inima sînt de asemenea aceia a căror conștiință nu este încărcată cu povara niciunui păcat, sînt acei care cu graiul lor îți spun cinstit gîndul ce-i frămîntă. Sînt acei lipsiți de preocupări infame, sînt acei care chiar supuși

slăbiciunilor omenești nu-și pervertesc conștiința mințindu-te. Curați cu inima sînt acei în al căror suflet dacă te-ai putea strecura, nu vei putea găsi nimic ascuns. Și știm că ce e curat iubește lumina.

Curățenia în ordinea fizică este o necesitate de viață pentru om. Curățenia în ordinea psihică este chezașia vieții sale în domeniul spiritual.

În elementul pur al Divinității nu pătrunde decît cel ce se străduiește să fie curat. Cel încărcat cu vițiile păcatului este apăsător de ele, ținut pe loc și tras în jos. Ochiul său nu poate căuta spre cele cu care n-a fost obișnuit. Lumina orbește ochiul ce cutează să privească spre ea, după ce toată vremea a orbecat prin întunecul păcatului.

Cei cu inima curată sînt numiți de Mintuitorul fericiți și e bine ca ei să vegheze cu grijă spre a-și păstra această curățenie. Din experiențele vieții știm că ceea ce e curat trebuie păstrat și apărat cu multă îngrijire.

După alți comentatori ai Sfințelor Scripturi, „curat cu inima“ este acel care se lasă călăuzit în viață de înțelepciunea care vine de sus și care este mai întii curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică, care are ca rezultat roada neprihănirii semănată în pace pentru cei ce fac pace. Cuvîntul sacru ne spune însă că pe muntele lui Dumnezeu și în cortul Lui, nu va intra nimeni care este mînjit, căci toți cei care vor locui acolo, trebuie să ajungă mai întii aici curați cu inima.

Însă cuvintele lui Isus „ferice de cei cu inima curată“, au un înțeles mai adînc, referindu-se

nu numai la curățenie în sensul în care înțelege lumea, adică de a fi neatins de mînjitura păcatului și de pofta lui, ci curat în motivele ascunse ale sufletului; neatins de mîndrie, perfidie, fățarnicie și egoism. Avînd curățenia unui copil. Numai cei care se aseamănă se vor prețui unii pe alții. Tot așa numai cînd vom ajunge să ne asemănăm cu Hristos în caracter vom putea să înțelegem pe deplin adevărata curățenie a inimii.

Cei curați în felul acesta cu inima, văd pe Mintuitorul într-o nouă lumină și cînd văd curăția și frumusețea caracterului Său, doresc să reflecteze chipul Său. Cei curați cu inima trăiesc ca și cum s-ar afla chiar în prezența lui Dumnezeu. Ei îl văd în lucrările mîinilor Sale, ei îl văd în lucrurile frumoase care se văd în univers, îl văd în Cuvîntul Său scris și citesc în rînduri clare descoperirea îndurării Sale, bunătatea Sa și harul Său. Ajungînd părtași de fire dumnezeiască ei pricep adevărul în toată frumusețea Lui.

Din descoperirile sacre am văzut că un caracter curat și sincer este de cea mai mare valoare înaintea lui Dumnezeu, care cunoaște și cercetează inimile. De aceea și sfatul divin este: să ne uităm țintă la Desăvirătorul credinței noastre, adică la Isus.

Comparîndu-ne cu Hristos și descoperindu-I — prin studiu, meditație și rugăciune — caracterul în Cuvîntul Său, se va naște dorința fierbinte ca să ajungem asemenea Lui. Dar această transformare și renaștere trebuie să fie precedată de o altă lucrare arătată prin cuvintele: Lepădați dar orice răutate, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire

și ca niște prunci născuți de curînd să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mîntuire. Dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul. Dacă vom privi deci la caracterul Domnului Hristos, vom fi schimbați din desăvîrșire în desăvîrșire și atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El; pentru că-L vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat. Să nu iubim dar, cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaște că sîntem în adevăr, și ne vom liniști inimile înaintea Lui, ori în ce ne osîndește inima noastră, căci Dumnezeu este mai mare decît inima noastră și cunoaște toate lucrurile. Prea iubitorilor, dacă nu ne osîndește inima noastră să avem îndrăzneală la Dumnezeu. Dar, această îndrăzneală o putem avea numai atunci cînd inima a ajuns cu adevărat curată. Atunci, și numai atunci, vom căpăta o înțelegere adevărată a sacrificiului și a mijlocirii scumpului Mîntuitor. Și aceasta va sfărîma inima care a devenit împietrită prin păcat, iar în locul egoismului, dragostea, recunoștința și virtuțile dumnezeiești, vor reveni în suflet. Să înălțăm împreună cu proorocul David rugăciunea: Inimă curată zidește în mine Dumnezeule și pune în mine un duh nou și statornic. Atunci, vom avea necurmat pe Domnul înaintea noastră și vom fi adevărați cărare a vieții sfinte. Atunci vom ajunge la adevărata sinceritate și vom putea grăi ca și David: Dacă îmi vei cerca inima, dacă o vei cerceta noaptea, dacă mă vei încerca, nu vei găsi în mine nimic rău, căci ce-mi iese din gură aceea și gîndesc, iar cît privește legăturile cu oamenii eu după cuvîntul buzelor Tale mă feresc de calea celor păcătoși. Iar pașii mei stau neclintii pe cărările curățeniei.

I. D.

Mierea

APICULTURA

Din cele mai îndepărtate timpuri, apicultura a constituit un bogat izvor de venituri și a adus un aport prețios nu numai gospodăriei omului ci și sănătății lui. Mierea are o valoare necontestată ca element nutritiv și medicamentos; iar albinele aduc pomilor fructiferi și plantelor înfloritoare servicii prețioase.

Este bine cunoscut faptul că împrejurul unei stupării, cîmpeii și livezile de pomi, cultreerate de albine, dau totdeauna un rod mai bogat și mai bun.

Ch. Darwin după mulți ani de experiențe a ajuns la constatarea că albinele aduc o foarte mare contribuție la stabilirea roadelor, atît la pomii fructiferi cît și la alte culturi.

Dar albinele mai aduc foloase și prin aceea că împiedică înmulțirea gîngăniilor care strică fructele. Zburînd din floare în floare albina pătrunde adînc în floare, scuturînd jos cu picioarele ouăle puse de fluturi, în florile de măr de exemplu, ba ceva mai mult, trage afară din floare și dă jos chiar viermii care au ieșit din aceste ouă și care altfel ar intra în lăuntrul fructelor.

S-a mai aflat apoi că rapița care se află în apropierea unei stupine este mai puțin năpădită de pucei. Albinele trecînd din floare în floare, prin bătaia aripilor, fie că-i aruncă jos, fie că le împiedică înmulțirea, pricinuind distrugerea lor.

După cum se vede pe lingă mierea pe care o dau, albinele mai vin în ajutorul agriculturii într-o măsură destul de apreciată. În studiul prezent ne-am propus ca să scoatem în evidență foloasele deosebite de mari ale stupăritului, îndemnînd pe gospodarii harnici să-și organizeze în gospodărie cîțiva stupi, să caute să se acomodeze cu îngrijirea lor care nu este prea pretențioasă, conținînd pentru aceasta și pe marea bunăvoință pe care o au apicultorii vechi de a da orice fel de lămuriri ce le sînt cerute de către începători.

Organizarea celor cîțiva stupi deci, nu e un lucru prea greu. Experiența a arătat că cel mai bun sistem pe care să-l folosim este sistemul de cutii numit Dadant-Blat. Începînd cu cîțiva stupi din aceștia, pe măsură ce căpătăm experiență, ni-i vom înmulți. Cel mai bun timp

pentru începerea stupăritului este primăvara pentru ca pînă toamna stupul să aibă timp să se întărească și să-și pregătească hrana de iarnă. Trebuie cumpărați stupii, fie de la locuri de încredere, fie luînd cu noi un cunoscător care să vadă stupul ce cumpărăm. În tot cazul colonia ce cumpărăm trebuie să fie sănătoasă, puternică, cu suficiente rame pe care să se găsească hrana necesară pînă la începutul culesului. De obicei un stup bun cîntărește cam 16 kg., numai musca cu ramele. Este nevoie negreșit ca stupul să fie cercetat și înăuntru spre a vedea starea sănătății lui, cum și calitatea și vîrsta mătci. Pe cît posibil de la locul din care cumpărăm stupul și pînă unde-l vom instala să nu fie o distanță mai mică de 2 km., pentru că albinele obișnuiesc să se întoarcă la locul lor. Se mai pot cumpăra apoi stupi primitivi care se pot muta în stupi sistematici sau se pot cumpăra și reînoi, pentru care pregătim din timp cutiile și ramele necesare.

Vorbînd despre foloasele în creșterea albinelor să le enumerăm mai întii și apoi să privim pe scurt asupra fiecăruia în parte.

Mierea. În toate timpurile e cunoscută atît ca aliment, cît și ca medicament.

Ceara. Se prețuiește atît ca medicament, cît și în industrie.

Foloasele indirecte aduse pomilor fructiferi și tuturor culturilor din agricultură.

Lăptișorul de matcă. Un medicament deosebit de important.

O scurtă privire asupra fiecărui produs sau folos în parte.

Mierea. În toate timpurile valoarea acestui produs a fost

recunoscută atît ca aliment, cît și ca medicament. Ea posedă o valoare energetică foarte pronunțată, mergînd pînă la 334 calorii. Pentru o hrănire completă omul are nevoie de alimente diferite, care să aducă în organism cele 3 categorii de compoziții strict necesare organismului și anume: proteine, lipide, glucide, și apoi kaloriile necesare pentru energie și arderea alimentelor. Mierea este foarte bogată în glucide. Ea are în compoziția sa 18,96% apă, 72,51% zahăr invertit (glucoză și levuloză) 2,69% zaharoză, 3,89% dextrină, 1,42 substanțe proteice, 0,11% acid formic, 0,08% alte substanțe organice (polen, ceară, gume, manită, acid lactic, acid malic, oleuri aromatice) și 0,24% substanțe minerale.

Ea are o deosebită valoare în alimentație, prin diferitele combinații la care se pretează, dat fiind diferitele sorturi de zaharuri din care este compusă. Cea mai mare parte din zahărul de fructe levuloza și dextroza (zahăr și struguri) compoziții care sînt deosebit de valoroase pentru un organism. În urma cercetărilor făcute s-a constatat că fiecare picătură de miere conține sumedenie de minerale, vitamine, fermenți și diferite elemente rare nutritive, apoi diferite cantități de: potasiu, sodiu, fosfor, cupru,

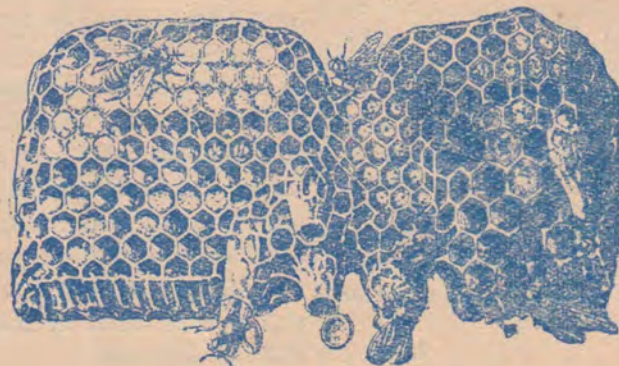
fier, mangan. Orice gospodină știe că mierea este nu numai un deliciu pentru copii, ci ea constituie unul din cel mai pur dintre toate alimentele pe care îl pot consuma în egală măsură atît cei bolnavi cît și cei sănătoși.

Prin alimentația cu miere, copiii valorifică (fixează) mai bine calciul din alimentație și realizează astfel oase mai sănătoase și mai puțini dinți cariati.

Adesea diabeticii suportă mierea de albine foarte bine în timp ce consumul unei cantități egale de zahăr ar produce o îngrijorătoare creștere a zahărului în sînge.

Mierea combinată cu lapte fiert și cu alte alimente ca smîntîna, unt proaspăt și curat, constituie un aliment deosebit de important și cum copiilor le place foarte mult dulce, ea devine nu numai un aliment ci și un medicament.

Ca medicament mierea conține substanțe care împiedică divizarea celulelor (substanțe active care împiedică mitoza) și se spune că aceasta ar fi cauza pentru care pînă acum nu se cunoaște niciun caz cînd un stupar (apicultor) să fi murit de cancer. O explicație a acestei acțiuni o poate oferi prezența în miere a acetilcho-

linei și diastazei. În acetilon se găsește cholin și acid acetic. Cholinul este cunoscut ca un frinant și el devine deosebit de activ asupra celulelor canceroase. În această lucrare se asociază și fermenții ce se găsesc în miere.

Apoi mierea se mai folosește în clinici la tratamentul bolnavilor de ficat, întrucât conține o foarte mare cantitate de fructoză. Ea ajută înmagazinarea în ficat a zahărului, mult mai sănătos decât zahărul chimic. De aceea mierea este mult mai activă în tratamentul bolilor de ficat. Se cere a se da bolnavului în același timp și brânză de vaci proaspătă, care conține meteonina. Se cunoaște că zahărul de fructe se transformă în cadrul procesului de metabolism din ficat în glicogen, într-o proporție de pînă la 22% și aci mierea este cu totul superioară zahărului.

În sfîrșit, tot mierea mai constituie un tratament destul de important în cazuri de nervozitate, surmenaj, în digestie proastă, în insomnii, în anemie, împotriva bolilor difterici, cum și în fabricarea diferitelor siropuri.

Stăm deci în fața unui dar deosebit de important, care nu e cu nimic inferior unui preparat de dezinfecție pe cale chimică, prezentînd în schimb un avantaj neprețuit prin aceea că este complet nedăunător. Bacteriologii spun că mierea naturală are capacitatea de a împiedica în dezvoltarea lor atît bacteriile producătoare de pu-roi cît și cele din grupa *Thyphus-Choli*, bacteriile care produc substanțe colorante și care produc spori, vibrioni și bacteriile difteriei. Mierea deci desăfoară o forță naturală de

prevenire și vindecare a bolilor pentru care merită să i se acorde mult mai multă atenție și să fie utilizată în mult mai mare măsură.

Mierea de albine este un aliment natural și în același timp și un medicament natural. Co-

pii mici atinși de turburări gastro-intestinale, de enterocolită acută, tratați cu miere, ne spun oamenii de specialitate, au cunoscut vindecări foarte bune.

Iată pe scurt marea valoare a mierii de albine.

(continuare în pag. 24)

Știați că...

... una dintre cele mai interesante plante de pe suprafața pămîntului este bambusul? Acesta se prezintă la început sub aspectul unei ierbi care — recoltată imediat — este folosită de mulți locuitori din regiunile tropicale ale Asiei pentru prepararea de salate, ciorbe și murături foarte gustoase. Dar firava iarbă se transformă cu repeziciune în arborele care dă cel mai ușor lemn cunoscut și folosit de om.

... în 24 de ore după ce a răsarit din pămînt, bambusul crește pînă la 35 cm? În 60 de zile el atinge înălțimea de 20—22 m. Trunchiul lui ajunge în acest scurt interval pînă la grosimea mîinii unui om.

... după 60 de zile creșterea bambusului încetează, iar fibra trunchiului începe să se întărească, să devină lemn? Procesul acesta de întărire a fibrei durează mai mult. Abia după trei ani bambusul poate fi recoltat pentru a fi utilizat în construcții.

... deși este o plantă specifică anumitor regiuni tropicale, bambusul crește în mod natural și în Europa, în Franța (în apropierea orașului Nîmes), singurul loc din Europa unde crește această plantă și unde e-

xistă o adevărată pădure de bambuși, care se prezintă ca un fenomen curios al naturii?

... naturaliștii sovietici au reușit să aclimatizeze bambusul și la climă mai aspră, dar au făcut-o prin procedee științifice, astfel că fenomenul nu e în-țimplător, ca cel din Franța?

...mărul trăiește 30—100 de ani și dă o producție anuală de 5—20 de tone de fructe la hectar?

...părul începe să rodească după 10—12 ani de la plantare și trăiește 60—100 de ani?

...astăzi se cunosc peste 6.000 de soiuri de pere?

...cireșul poate atinge înălțimea de 25 m. și vîrsta de 40—50 de ani?

...prunii cultivați la noi rodesc după 3—4 ani de la plantare și trăiesc 25—40 de ani?

...fructele caisului încep să se coacă cam la 40 de zile de la înflorire, iar producția maximă de fructe la un pom este de 700—800 kg și chiar 1.000 kg.?

...vîrsta nucului obișnuit este de 400—500 de ani, iar înălțimea de 25—30 m?

PITCAIRN

SÍMBOL AL LUPTEI PENTRU LIBERTATE

Cînd 18 ani au trecut pe drumul cel fără de întoarcere, iar Adams se simțea singur în insula sa mică și ascunsă, deodată el fu zguduit în dimineața zilei de 6 februarie 1808 de fiica sa Dina care striga la mama sa: „Bahadî, am văzut o masă răsturnată, plutind pe apă, departe de aici“. Dina, acum o fată de 14 ani, nu văzuse niciodată un vapor plutind și fugi la mama sa. „Bahadî, crezi că are să-l ia pe John? (Copiii numeau pe cei mai mari decît ei pe numele lor de botez, un obicei care se păstrează pînă în ziua de astăzi).

John Adams își dădu seama de mica dramă ce se petrecea sub ochii lor, și pentru prima dată din toți acei ani el a fost cuprins de frică. El observă atent cum vasul se apropie de insulă și lansează pe apă o mică ambarcațiune care se apropie de țarm.

Presentimente stranii începuseră să-i inunde sufletul. Putea însemna aceasta sfîrșitul libertății lui, și că băieții și fetele vor fi lăsați în voia soartei?

Întreaga comunitate se strînsese acum în jurul său. Adams, care era un om al acțiunii nu stătu mult pe gînduri, așa că, cu un gest al mîinii, el invită pe toți să-și plece genunchiul și el se rugă cu toată inima și

greutatea situației pentru ocrotire divină.

Thursday October Christian stătea lângă John, căci în situațiuni critice el totdeauna se găsea lângă el. „Mergi Thursday, ia doi băieți și întîmpină barca; ia niște daruri, ceva din fructele noastre de aici; poate astăzi mă poți ajuta!“ porunci Adams.

Pentru cele 6 picioare obișnuite cu viața liberă în natură și cu apa, nu ceru mult timp ca tinerii să împingă la apă barca prin valurile mari care se spîrgeau de țarm și să se îndrepte spre vas.

Băieții descoperiră că vasul era „Topaz“, un vas american, avînd căpitan pe M. Folger. El a părăsit Bostonul cu echipajul său pentru a explora Oceanul Pacific de Sud în căutare de foc. După luni de rătăcire pe ape, el a dat peste Pitcairn, despre care Folger credea că este nelocuită. Dar ceea ce avu loc, poate cel mai bine să fie exprimat și înfățișat din însemnările jurnalului de bord a lui Topaz.

Sîmbătă 6 februarie — Vînt ușor din Est, direcția sud-vest, Compasul 1/2 spre Sud. La 1 și jumătate p. m. se zări pămînt situat la 25°—2 Sud și 130° Est. Pămîntul era insula Pitcairn descoperită în anul 1767 de către Căpitanul Carteret de pe vasul majestății sale „Swallow“. La 2 insula mai era la două leghe distanță. Am aruncat ancora și am așteptat zorii zilei. La 6 a. m. am dat la apă două bărci pentru a explora și a căuta foc.

de

DUMITRU POPA

„Apropiindu-ne de insulă se văzu un fum ridicîndu-se din insulă, de care am fost foarte mirat, întrucît ea era însemnată de căpitanul Carteret, ca o insulă nelocuită“.

„Apropiindu-ne și mai mult de insulă, am descoperit o barcă ce vîslea spre noi cu 3 oameni la rame. Apropiindu-ne ei m-au strigat în limba engleză, întrebînd de căpitanul vasului și oferindu-mi un număr de nuci de cocos pe care ei le-au adus ca daruri, spunîndu-mi că dacă vreau să cobor, la țarm se află după încredințarea lor, un om alb“.

Caietul de bord merge înainte povestind cum căpitanul Folger a mers la țarm, și a întîlnit pe John Adams și a ascultat istoria poporului de pe insulă. Misterul lui „Bountu“ a fost în cele din urmă rezolvat. Vorbînd despre Adams (despre care el vorbește cu numele lui vechi Alexander Smith), căpitanul Folger a însemnat: „El trăiește foarte confortabil ca șef suprem al insulei Pitcairn. Toți copiii urmași ai revoltaților decedați, vorbesc o engleză multumitoare; unii dintre ei au atins vîrsta de bărbați și femei; și a fi drepecți, gîndesc că ei formează un popor foarte uman și ospitalier și oricare ar fi fost areșelile acestuia, dacă în adevăr aceasta poate fi socotită o areșeală, în prezent este un om în care se poate avea încredere și poate fi folosit de navigatorii care încrucisează acest imens ocean.“

După ce Adams a dat căpitanului un scurt raport despre cele întîmplate pe insulă el se

informă cu mare interes despre cele ce s-au mai întâmplat pretutindeni de-a lungul acestor ani ai exilului său față de lume. Folger petrecu noaptea pe insulă și neavînd nici o responsabilitate de a lua cu el pe Adams, părăsi insula a doua zi, mergînd mai departe.

După accidentală descoperire a lui Folger, descoperirea micii colonii a Pitcairnului, nu s-a mai auzit nimic din lumea din afară pînă la 17 septembrie 1814. Mai mult printr-un accident, insula fu vizitată de două fregate engleze — BRITON și TAGUS — care erau în căutarea unui vas american pe nume Essex, care prinsese niște pescari de balene englezi. Ei erau în drum spre Valparaíso, venind din Insulele Marchizului, cînd ei au dat deodată de o insulă care nu era trecută pe hărțile lor. Pitcairn era după socoteala lor cam la 200 mile depărtare. Era seara cînd insula fu zărită pentru prima dată și ei au amînat orice cercetare pînă dimineața, pentru că ei erau fermi convinși că au descoperit o nouă insulă.

Rosalind Young, în însemnările sale despre primele zile ale istoriei acestei insule, povestește o interesantă istorioară a scenei care avu loc pe țărîm în acea dimineață. Ea spune: „Atît de stranie a fost apariția unui vas, că atunci cînd aceste două vase au fost descrise în timp ce se apropiau de insulă, tînăra femeie care le văzu pentru prima dată, fuși a face cunoscut acest lucru și celorlalți sounînd că două „paafata“ (o dusumea de lemn ridicată pe patru stîlpi, în care ei își țineau și hrăneau caprele) pluteau către țărîm, cu stîlpii răsturnati“. Dar ochiul experimentat al lui Adams își dădu imediat seama de cei ce erau vizitatori.

El avea acum un motiv serios de a se teme, căci vedea steagul Imperiului Britanic, și știa destul de bine, căpitanii care comandau vasele nu erau oamenii care să se conducă după sentiment.

Chemînd pe Thursday el ceru să se ducă și să întîmpine pe căpitanii. Astfel cu George Young, un tînăr de 18 ani, Thu-

rsday se îndreptă într-o mică barcă spre vase și în curînd se afla lingă BRITON. Căpitanul Staines a fost foarte mirat auzind pe Thursday cerînd într-o engleză destul de bună: „N-ai vrea să ne coborîți o frînghie!“ O frînghie fu coborîită și foarte repede băieții se cățărără cu ușurință pe punte.

Misterul faptului că în această mică insulă oamenii vorbeau englezește, a fost repede explicat de băieți, pentru că nimeni din echipaj nu a citit

despre descoperirea căpitanului Folger făcută cu ani mai înainte. Atunci căpitanul Staines ceru ca băieții să fie aduși înaintea lui. El era intrigat de robusta înfățișare și de volumul celor doi vizitatori, îndeosebi a lui Thursday October Christian. El era ciudat îmbrăcat, purtînd o vestă fără mînci și pantaloni scurți pînă la genunchi. Pe cap, el purta o pălărie împodobită în mod pretențios cu pene de cocș. Părul său negru se odihnea plin de grație pe umerii lui și deși înfățișarea lui era brună și pielea bronzată de soarele oceanului, nici Young și nici Thursday nu făceau parte, după înfățișarea pielii, din rasa comună indigenilor insulelor Pacificului.

Comportarea tinerilor și felul lor natural și degajat de a se prezenta a atras atenția tuturor de pe bord. La întrebarea: „Cine ești?“ tînărul Thursday în etate de 24 de ani răspunse în mod sincer și deschis: „Eu sînt Thursday October Christian, fiul lui Fletcher Christian, revoltatul și a unei mame tahitiene, și sînt primul născut

pe această insulă“. Mugetul unei vaci ce era în apropiere întrerupse interogatoriul și vederea ei, a alarmat și a minunat nespun pe tinerii Pitcairieni. Căpitanul Staines luă atunci pe tineri într-un tur pe vas. Deși străini față de invențiile mecanice și față de cele mai folosite aspecte ale unei vieți civilizate, ei au dat pe față o inteligentă înțelegere a tot ceea ce vedeau și erau dornici de a se informa cu privire la subiectele în legătură cu vasul. Dar vaca le reținea toată atenția lor. Intregul echipaj izbucni în ris cînd George întrebă: „Este o capră uriașă sau o scroafă cu coarne?“

Sir Thomas Staines luă atunci pe cei doi tineri sub punte și porunci ca să li se pună masa. Mai înainte de a se așeza la masă, tinerii împreună cu pîosenie mîinile și cerură binecuvîntarea lui Dumnezeu asupra hranei. Cei ce făceau oficiul de bună și milostivă gazdă au fost și mai mirați cînd au văzut că ei s-au rugat din nou atunci cînd au terminat masa. Cînd au fost întrebați cu privire la originea acestui obicei, ei au spus că au fost învățați de John Adams. Desigur că părea straniu a observa aceea simplă pietate a acestor tineri, trăind atît de departe de orice civilizație și în vecinătatea insulelor a căror locuitori erau idolatri.

Căpitanul Staines și mai tîrziu căpitanul Pipon merse la țărîm și au fost foarte mult impresionati de felul armonios în care trăia laolaltă tînăra colonie, sub patriarhala conducere a lui John Adams. O mare teamă încerca pe insulari, ca nu cumva singurul lor învățător și sfătuitor să le fie luat. În timp ce căpitanul se pregătea să plece Adams întrebă: „Intentionezi să mă iei cu d-ta, Sir?“ (El era ferm hotărît a face acest lucru dacă i se cerea să-l facă.) Imediat femeile tahitiene au început a se ruga de căpitan ca să i se permită a rămîine. Apoi propria sa fiică se agăță de el plîngînd în timp ce cerea ca să nu fie luat.

Căpitanul, el însuși un om de o mare umanitate, a fost

profund mișcat de această scenă și se hotărî să nu tulbure cu nimic mica colonie. În însemnările sale căpitanul Pipon descrie această scenă astfel: „L-am întrebat dacă are cumva dorința de a se întoarce în Anglia și trebuie să mărturisesc că răspunsul său afirmativ m-a surprins nespus de mult. El îmi povesti că urmînd pe Fletcher Christian el își sacrificase nu numai orice drept din patria sa, ci că însăși viața sa era în primejdie prin actul său, care așa cum presupunea el, îi va fi luată, dacă se va întoarce vreodată în Anglia. Cu toate acestea, în ciuda acestor situațiuni, nimic nu i-ar da o mai mare satisfacție, decît de a mai vedea încă o dată mai înainte de a muri acea țară, în care s-a

născut și de care a fost atît de mult timp înstrăinat. Era o așa sinceritate în vocea sa, pe care cu greu aș putea-o descrie, dar avu o puternică influență asupra mea, de a mă convinge de adevăratele lui sentimente. Interesul meu fu trezit atît de mult, încît i-am oferit să-l transport în patrie, împreună cu oricare din familia lui pe care el l-ar alege să-l însoțească. El păru mulțumit de această propunere, și ca și cînd nimeni nu era prezent acolo, el trimise după soția și copiii lui, în timp ce toți ceilalți membri ai coloniei se adunaseră în afară în jurul ușii. El le comunică dorința lui și le ceru aprobarea.

„Fiica sa, deși cu ochii plini de lacrimi, rupse cea dintîi tă-

cerea. Oh, nu, nu se poate Sir, spuse ea. Nu lua de lîngă mine pe tatăl meu; nu-mi lua pe cel mai bun și mai scump prieten!“ Soția sa, de asemenea dădu pe față cele mai pătrunzătoare și pline de durere sentimente. Dorința lui Adams, fu în curînd cunoscută de toată comunitatea insulară, care se alătură în patetica cerere, ca el să rămînă în insulă. „Nicio dată nu am fost martor unei scene atît de mișcătoare, atît de plină de interes ca aceasta“, scria căpitanul Pipon. „A-l lua dintr-un cerc de astfel de prieteni ar fi constituit un lucru rău, contra voinței celor din jurul lui, era un lucru ce era contra umanității, o ofensă adu- să umanității.

(Va urma)

DESPRE SMERENIE

de
I. DĂNEȚIU

Între virtuțile creștine, smerenia ocupă un loc de frunte în morală creștină. Ea este opusul sau contrariul îngîmfării și a mîndriei care ne arată stări sufletești cu totul contrare de spiritul Domnului Hristos.

Pentru ca virtutea smereniei să nu fie înțeleasă greșit și astfel să fie confundată, voit sau nu, cu lașitatea sau alte slăbiciuni, stări sau atitudini fățarnice cu scopul de a induce în eroare pe cei din jur, vom da cîteva definiții ale adevăratei smerenii care este una din virtuțile creștine.

Cuvîntul smerenie este un cuvînt slav sinonim cu evlavie, cucernicie și derivă de la cuvîntul: „Sû mърjenje“, care ne arată o atitudine respectuoasă, plină de bunăcuviință. Iar cuvîntul, „smeri“, ne arată o stare care adoptă o atitudine ascultătoare, umilită și nu îngîmfată ci potrivită cu starea individului, măsurată cu o egală modestie. Mai arată starea care reprezintă pe credinciosul plin de cucernicie și evlavie față de Dumnezeu. Cuvîntul smerit derivă din cuvîntul, „suréiti“, cuvînt de asemenea de origină slav, și în concluzie vrea să ne arate starea cuiva care a ajuns să-și înfrîngă mîndria nesănătoasă.

„Smerire“, tot din familia cuvîntului smerenie, este cuvîntul care reprezintă starea cuiva de a se smeri și atitudinea cucernică și evlavioasă.

Nu totdeauna însă cuvîntul smerenie este înțeles cum trebuie, ci adeseori el este greșit interpretat chiar de unii credincioși. De aceea din nefericire această virtute a credinciosului, adeseori a fost desconsiderată și confundată uneori chiar cu neglijența în îmbrăcăminte sau într-o conduită nedemnă de un adevărat credincios. Confuzia aceasta voită sau neînțeleasă a avut ca rezultat desconsiderarea adevăratei smerenii care, nu stă împotriva respectului către sine însuși al omului ci dimpotrivă, cu cît un credincios înțelege mai profund superioritatea ființei umane, demnitatea și vrednicia sa față de prețul darurilor pe care Dumnezeu le-a împărțit omului, cu atît se va purta mai demn, mai nobil și cu mai multă bunăvoință în viață. El va înțelege că smerenia adevărată nu cere de la credincios să-și tăgăduiască sau desconsidere demnitatea sa, ci să o folosească cu vrednicie, pentru binele și fericirea celor din jur, cît și spre slava Celui ce i-a dat-o. Va înțelege atunci că izvorul adevă-

ratei smerenii constă în cunoașterea de sine cât și în cunoașterea Domnului Hristos care a ajuns pe drept cuvânt modelul adevăratei smerenii. Smerenia creștină, zice prof. O. Bucevski, nu cere renunțarea la orice fel de cinste și demnitate a omului, dar nici nu acceptă pe cea nemeritată. Între smerenie și cinste este deci o strânsă legătură. Cînd virtutea smereniei este trecută în rîndul datoriiilor pe care omul le are față de sine, credinciosul înțelege mai bine sensul vieții creștine; înțelege marea nevoie a stimei de sine însuși cât și față de semenii. Această sfîntă demnitate nu este îngăduit unui credincios să o distrugă printr-o smerenie ipocrită, necugetată, falsă.

Domnul Hristos, Mîntuitorul nostru, prin viața Sa trecută prin diferite împrejurări, ne-a lăsat model de felul înțelept de manifestare a smereniei, arătînd că aceasta nu împiedică împlinirea datoriiilor, ci că se așteaptă de la un credincios urmaș al Său să dea fiecăruia ceea ce este dator să dea. Dați, zicea El, tuturor ceea ce sinteți datori să dați. Celui ce i se cuvine cinstea, dați-i cinstea; celui ce i se cuvine darea, dați-i darea; celui ce i se cuvine ascultarea, dați-i ascultarea; așa încît, ca urmași ai Săi să nu datorăm nimănui nimic, decît să ne iubim unii pe alții cu o iubire curată și sfîntă. Ca urmaș al Domnului Hristos deci nu va căuta onoruri nemeritate sau fără rost. Se va opune egoismului și mîndriei. Cele ce au avut loc pe Golgota, faptul că vina noastră a determinat pe Fiul lui Dumnezeu să Se smerească, va ajuta pe cel ce cugetă asupra acestui monumental eveniment, ca nu cumva chiar sub faldurile smereniei să se ascundă o mîndrie, căci aceasta este mai primejdioasă decît mîndria însăși. Starea aceasta sufletească aduce după sine nevoia cercetării de sine a propriului nostru cuget, ferindu-ne ca nu cumva sub înfățișarea smereniei să se ascundă o vicleană mîndrie ca șarpele în trandafiri, sau ca nu cumva, dorința de smerenie să ne ducă la un simțămînt de subapreciere a valorii noastre, ceea ce este tot atît de primejdios.

Virtutea smereniei trebuie cunoscută, învățată și practică de timpuriu, altfel caracterul primește în structura lui diformități și vicii.

Despre virtutea smereniei se mai poate spune că ea dă farmecul adevărat și parfumul imaculat al vieții creștine. Că, după cum aerul este atît de necesar pentru viața trupească, tot așa, această virtute este necesară pentru viața sufletească virtuoaasă.

Ceea ce este mai minunat la această virtute este faptul că deși ea este pedestalul virtuților creștinului, ea nu se lasă otrăvită de trufie, nu se îngîmfă, ci este totdeauna plină de recunoștință, de iubire și de prețuire sinceră față de semenii. Acest fel de smerenie sinceră are totdeauna un mare preț în ochii lui Dumnezeu.

O trăsătură de seamă a adevăratei smerenii este aceea că ea trebuie să fie totdeauna sinceră și îmbrăcată cu iubire.

Smerenia nu trebuie să fie în vorbe, ci în desfășurarea vieții de fiecare zi. Cineva spunea că: măsura gloriei în cer va fi măsura smereniei cinstite pe pămînt.

Cuvîntul lui Dumnezeu ne descoperă virtutea smereniei adevărate ca fiind o parte din însăși caracterul Domnului Hristos, care S-a dezbrăcat pe Sine Însuși măcar că avea chipul lui Dumnezeu și a luat chip de rob făcîndu-Se asemenea omenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce. Aceasta ne dovedește o măsură încă nepătrunsă de altruism pentru binele nostru. Scriptura ne spune că urmașii lui Hristos urmează să aibă în ei gîndul acesta care era și în Hristos Isus. Numai un astfel de gînd ne va putea duce la înțelegerea gîndului lui Hristos. Cunoașterea de Domnul va constitui pentru credincios școala înțelepciunii și smerenia va merge înaintea slavei sale, pe cînd inima îngîmfată și infumurată va duce la pieire, căci înainte de pieire, inima omului se îngîmfă: dar smerenia merge înaintea slavei. O viață călăuzită de o astfel de smerenie aduce înțelepciune, pe cînd atunci cînd vine mîndria și îngîmfarea deșartă vine și rusinea. Dar înțelepciunea este cu cei smeriți. Experiența vieții ne-a arătat de atîtea ori, că mîndria merge înaintea pieirii și trufia deșartă merge înaintea căderii. De aceea înțelepciunea ne spune că este mai bine să fii smerit cu cei smeriți și cinstiți, decît să împarți o pradă cu cei mîndri și îngîmfați.

Din cele de pînă aci, conchidem că smerenia este o întruchipare în credincios a vieții Domnului Hristos. Este o realizare în viața credinciosului a vieții dumnezeiești. Este o realizare a pregătirii sufletești și a inimii pentru dezvoltarea tuturor virtuților care îi deschide omului calea către desăvîșirea morală, spre dreptate și spre adevărata iubire, spre realizarea binelui în om. Este ceea ce spune Cuvîntul cînd zice: Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine decît

să faci dreptate, să iubești mila și să umbli în smerenie în relațiile cu Dumnezeuul tău.

Comportarea credinciosului într-un chip demn de chemarea harului ne îndeamnă să ne comportăm cu toată smerenia și blindețea cu îndelungată răbdare, îngăduindu-ne unii pe alții în dragoste și căutînd să păstrăm unirea Duhului prin legătura păcii. Și ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți să ne îmbrăcăm cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie și blindețe. Să nu se facă nimic din duh de ceartă, sau din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de sine însuși. Fiecare din noi să nu se uite numai la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gîndul acesta care era și în Hristos Isus : și toți în legăturile credincioase să fim împodobiți cu smerenie, căci Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriți le dă har.

Smerenia noastră însă nu trebuie să apară întunecoasă, rece și posomorită, ci iubitoare și primitoare de învățătură. Un spirit aspru îngreșește calea în viață și închide inimile. Adevărata smerenie însă este senină, comunicativă și plină de înțelepciune gata a primi orice învățătură bună. Proorocul Psalmist David zice : „Nu țin în inima mea îndurarea Ta și nu ascund bunătatea și credinșia Ta în adunarea celor drepți.“

HRISTOS MODELUL SMERENIEI NOASTRE

Mai bine ca oricine, Domnul Hristos a prezentat adevărata smerenie. El a desăvîrșit aci pe pămînt un caracter neprihănit nu pentru El însuși care era neprihănit, ci pentru oamnenii căzuți. El oferă caracterul Său credinciosului, dacă este gata să-l primească. Prin căfntă de păcatele săvîrșite, prin credința în Mielul ispășitor, prin ascultarea de Legea desăvîrșită a lui Dumnezeu, dreptatea și neprihănirea lui Hristos împreună cu smerenia Lui este atribuită credinciosului. Ea devine dreptatea Sa, iar numele lui este trecut în Cartea Vieții Mielului.

Insușirea acestei vieți a lui Hristos constituie pentru credincioșii Lui, țaria caracterului lor. Cînd ei se cunosc așa cum sînt, sînt mari în ochii Lui. De această înțelegere a vieții Domnului Hristos au mare lipsă credincioșii Lui. Trebuie cultivată mai mult această temelie a virtuților Domnului Hristos, căci numai așa va putea fi îndepărtat păcatul care predomină în inimile multora. Există o mare trebuință

ca în viața urmașului lui Hristos, această temelie a virtuților să fie dezvoltată. În iubirea de sine, în înălțarea de sine și în mîndrie se află o mare slăbiciune ; dar în smerenia curată și sfîntă a lui Hristos este o mare țarie. Adevărata noastră demnitate de urmași ai Săi nu se păstrează cînd ne gîndim prea mult la noi înșine, ci cînd cugetele și inimile noastre sînt pline de dorința de fericirea semenilor noștri și de dorul de a ne însuși viața lui Hristos. Smerenia carcterului și bunătatea inimii aduc bucurie și fericire, în timp ce inima infumurată aduce nemulțumire, murmurare și o continuă dezamăgire. Este deci înțelepțește a cugeta mai puțin la noi înșine și mai mult la a face pe alții fericiți. Aceasta ne va aduce țaria dumnezeiască. Atunci și numai atunci vom putea reprezenta cum trebuie viața lui Hristos prin exemplul vieții noastre de fiecare zi. Isus a zis către ucenicii Săi : „Învățați de la Mine, căci Eu sînt blind și smerit cu inima“. Să primim deci de la El, lecțiile smereniei adevărate a inimii.

În timp ce smerenia pregătește inima pentru a manifesta în fiecare clipă adevăratul caracter al Domnului Hristos, ea aduce pentru inimă harul și binecuvîntările dumnezeiești. Căci celor smeriți le dă har, un har și mai mare decît am cunoscut pînă în prezent. De aceea și zice Scriptura : „Dumnezeu stă împotriva celor îngîmfați și mîndri, dar dă har celor smeriți.“ Într-o astfel de inimă Duhul lui Dumnezeu și Cel Prea Înalt este gata să-și facă locuință veșnică. El zice : „Eu locuiesc în locurile înalte și în sfințenie, dar sînt cu omul cu inima smerită ca să înviorez duhurile smerite. Această smerenie va duce pe credincios la a cunoaște adevărata mărime dumnezeiască. Ea este singura cale pentru cunoașterea Domnului Hristos. Analizînd profund această stare a inimii credinciosului, El zice : Căci oricine se înalță va fi smerit și oricine se smerește va fi înălțat. Iar răsplata finală a smereniei, zicea înțeleptul Scripturii, duce la cîștigarea unui nume bun, la sfințenie și la neprihănirea care este mai de dorit și mai de preț decît o bogăție mare și că : „Răsplata smereniei și a adevăratei cunoașteri a Domnului este bogăția, slava și viața, și neprihănirea unui astfel de credincios dăinuiește în veci“.

Privind în adîncimea ei această problemă, Domnul Hristos zicea : „Căutați împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate celelalte vi se vor da pe deasupra“.

NAȘTEREA DIN NOU

de
C. ALEXE

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică". Ioan 3,16.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a îmbrăcat natura omenească, S-a făcut una cu păcătoșii, a trăit în sfințenie, a suferit și în cele din urmă, purtând nelegiurile tuturor, a murit în chip josnic pe lemnul crucii. El este „Mielul lui Dumnezeu“, care ridică păcatul lumii“. Ioan 1, 29. El este Mîntuitorul care împacă pe păcătos cu Tatăl Său ceresc. El a plătit prețul cerut de legea călcată. Noi sîntem mîntuiți prin viața Lui fără păcat și prin moartea Lui ispășitoare, și știm că „În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“. Fapte 4, 12.

Păcătosul are în adevăr nevoie de pocăință. Inima lui „este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea“ (Ier. 17, 9). Prin natura noastră, noi sîntem niște fii ai mîniei. (Efes. 2, 3; 14, 18; 1 Cor. 2,14).

„Cu cît găsim mai puține lucruri meritorii în noi, cu atît vom înțelege mai bine puritatea înfinită și iubirea Răscumpărătorului nostru. Priveliștea stării noastre păcătoase cît și a neputinței, ne aruncă în brațele Aceluia care ne poate ierta, și Isus descoperă puterea Sa sufletului care Îl caută cu simțămîntul neputinței lui. Cu cît convingerea stării noastre nenorocite ne apropie de El și de Cuvîntul lui Dumnezeu, cu atît mai înaltă este viziunea pe care o avem despre caracterul Său, și reflectăm cu atît mai perfect chipul Său“.

Dar păcătosul nu trebuie să se complacă în această stare de regret. Tristețea pocăinței trebuie să preceadă și să pregătească bucuria liberării de păcat. Cugetele și sentimentele

trebuie să cunoască o schimbare, spiritul și inima trebuie să fie reînnoite. Și dacă bunătatea lui Dumnezeu este aceea care duce pe păcătos la pocăință (Rom. 2, 4; 2 Cor. 7, 10) tot ea este aceea care o desăvîrșește, care face dintr-o schimbare interioară o schimbare exterioară, o schimbare de orientare, și de direcție, o întoarcere. Pocăința și întoarcerea sînt deci două lucruri distincte, unul precedînd pe celălalt care este o consecință a lui. (Vezi Fapte 26, 20).

Pocăința ne face să aspirăm către o viață nouă; întoarcerea este actul prin care această viață nouă înlocuiește pe cea veche.

Această schimbare interioară și exterioară, care face ca viața unui om să fie tăiată în două: viața omului natural și viața omului re-născut, a fost comparată de Isus cu o naștere din nou.

Isus spuse lui Nicodem, doctorul în lege care veni să-L întrebe noaptea: „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu“. Nicodem nu înțelegea nimic și ca dovadă avem răspunsul lui: „Cum poate un om bătrîn să se nască din nou? Poate el să intre în pîntecul mamei sale și să se nască iarăși? Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh“.

Nașterea din nou este o minune a harului lui Dumnezeu. Păcătosul, prin propriile sale

puteri este incapabil să se regenereze. El are nevoie de puterea de sus. Nu avem decât să ne amintim exemplele de pocăință raportate în Biblie. Să luăm unul dintre cele mai tipice: acela al lui Saul din Tars, care a devenit mai târziu apostolul Pavel.

Nașterea din nou este în mod necesar precedată de mărturisirea și iertarea păcatelor (îndreptățirea) și trebuie să fie urmată de sfințire.

Cel care este conștient de starea lui nenorocită și de păcatul lui, se umilește și se pocăiește cu durere și remușcări. El se adresează astfel Tatălui Său care este în ceruri și-și mărturisește păcatele într-un mod complet și sincer. „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu, spune David lui Dumnezeu, (Ps. 32, 5) și nu mi-am ascuns nelegiuirea; am zis: îmi voi mărturisi Domnului nelegiuirile mele! Și Tu ai șters vina păcatului meu“. Iar vameșul din parabolă își lovește pieptul strigând: „O, Doamne, ai milă de mine, păcătosul“ (Luca 18, 13).

Pentru a fi valabilă mărturisirea, trebuie să fie mai mult decât o recunoaștere vagă și anonimă a greșelilor fără să fie numite pe nume; ea trebuie să fie individuală, și să se facă menționarea amănunțită a păcatelor. Dumnezeu care cunoaște inimile și răunchii, judecă sinceritatea unei mărturisiri. Trebuie să mergem la Dumnezeu cu toată încrederea. „Dar, se va spune, desăvârșirea Sa nu poate suferi contactul cu imperfecțiunile noastre“.

Lucrul acesta este adevărat. Dar noi avem pe Isus Hristos al cărui sânge a curs pentru păcatele noastre și care este Mijlocitorul nostru. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos“. 1 Tim. 2, 5. Dacă noi ne mărturisim păcatele, El, Dumnezeu, este credincios și drept să ne ierte, și să ne curățească de orice nelegiuire... „Dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit“. (1 Ioan 1, 9, 7; 2, 1) (Vezi de asemenea Efes. 4, 32; Colos. 1, 14).

În adevăr, numai prin Isus putem merge la Tatăl (Efes. 2, 18). Prin Isus, Dumnezeu ne vorbește despre har, despre primire, despre

mântuire. Prin Isus Hristos noi sîntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu și a Legii Sale: „Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osîndă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viață“. Rom. 5, 18. „Și, după Lege, totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare“. Ebr. 9, 22.

Isus Hristos a fost făcut pentru noi înțelepciune, dreptate, sfințire și răscumpărare“ (1 Cor. 1, 30); iată pentru ce profetul Ieremia (23,6) anunță că Mesia va fi numit: Domnul, neprihănirea noastră.

El a suferit în locul nostru pedeapsa prevăzută de Lege, iar noi sîntem socotiți neprihăniți datorită meritelor Sale. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. 2 Cor. 5, 21.

Noi nu ne putem salva prin meritele noastre, acestea neexistînd. Se știe că fariseul venit să se prezinte înaintea lui Dumnezeu la templu cu propria dreptate, s-a întors de acolo condamnat. Pe de altă parte, Isaia profetul (64, 5) compară dreptatea noastră cu o haină mînjită. A voi să apărem înaintea lui Dumnezeu cu propria noastră dreptate și nu cu aceea care se obține prin credința în Isus Hristos (Filip. 3, 9), ne situăm în contradicție cu dreptatea lui Dumnezeu (Rom. 10, 3) și ne așezăm, sub condamnarea legii (Rom. 9, 31, 32).

Deci jertfa Domnului pune îndreptățirea la dispoziția noastră. Ce avem noi de făcut? Să punem stăpînire pe ea prin credință — un lucru foarte simplu. Profetul Habacuc (2, 4) spune lucrul acesta cu putere: „deci dreptul va trăi prin credința lui“. Iar sfîntul apostol Pavel repetă aceasta de nenumărate ori și mai ales în declarația sa magnifică din Romani 5, 1: „Deci fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos“.

Trebuie ca credinciosul să-și facă partea lui în lucrarea de îndreptățire. El trebuie să consimtă a fi îndreptățit și să aducă adeviziunea liberă a voinței sale. Dacă el nu poate face

nimic fără Dumnezeu, în privința mântuirii și a îndreptării sale, atunci nici Dumnezeu, la rândul Său, nu vrea să facă nimic fără om, solicitându-i în acest scop colaborarea spontană, liber consimțită, adică îi cere credință. Vom vedea mai departe rolul credinței în lucrarea de sfințire. Aici ea este sinonimă cu un act moral, cu un act de încredere în Dumnezeu, cu un act de supunere față de Dumnezeu.

Credința este socotită ca îndreptățire și nu faptele noastre. „Oricine crede, este îndreptățit prin El (Isus). Și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ai fi putut fi iertați prin legea lui Moise“. Fapte 13, 39. „El ne-a mântuit, nu prin faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt“. Tit 3, 5.

Îndreptățirea păcătosului prin care el vede ridicarea condamnării nu este consecința meritelor lui, recompensa faptelor și mortificărilor lui — căci ori câte ar face el este condamnat la moarte — ea este un har pe care

Dumnezeu i-l face, un dar gratuit pe care i-l oferă și pe care l-a cîștigat Hristos pentru el. Pentru a fi declarat drept înaintea lui Dumnezeu, păcătosul trebuie să-și însușească prin credință lucrarea răscumpărătoare a lui Isus.

Noi sîntem îndreptățiți fără plată, prin har, prin mijlocirea singelui lui Hristos și ne împărtășim de binefacerile jertfei de pe Calvar prin credință. Dumnezeu ne iubește și ne oferă harul Său: acesta este drumul; Hristos moare pentru noi; singele Său împlinește cerințele legii: acesta este mijlocul; păcătosul se împărtășește de meritele lui Hristos prin credință: aceasta este condiția îndreptățirii lui. Dumnezeu ne privește prin prisma meritelor Fiului Său și ne declară drepti.

„Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“. Rom. 3, 24. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu“. Efes. 2, 8.

DOMNUL HRISTOS JERTFĂ ISPĂȘITOARE

de
P. CRIȘAN

(urmare din pag. 6)

preoțescă a Mintuitorului. Lui David, făgăduința Seminței a adus prin înviere asigurarea vieții și păstrarea legămîntului pe care Dumnezeu l-a făcut lui Abraam.

Dar trebuie păstrat în minte faptul că aceste făgăduințe succesive se referă la o singură Samință. „Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Abraam și seminței lui“. Nu zice: Și semințelor“ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și

seminței tale“, adică Hristos“. Gal. 3,16. Nu poate fi nici ispășire pentru păcat decît numai prin această Samință. El este Acela care este jertfa de ispășire pentru păcatele copiilor Evei. El este Acela prin care este ridicată o națiune spirituală ca moștenitoare a lui Abraam. „Și dacă sînteți ai lui Hristos, sînteți „sămința“ lui Abraam, moștenitori prin făgăduință. Gal. 3,29. El este Acela în care prin credință noi sîntem făcuți Israeliți.

„Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvîntul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sînt Israel; și, măcar că sînt sămința lui Avraam, nu toți sînt copiii lui Avraam; ci este scris: „În Isaac vei avea o sămință, care-ți va purta numele“. Aceasta însemnează că nu toți copiii trupești sînt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sînt socotiți ca sămință“. Rom. 9,6—8. Omul renăscut este un Iudeu înlăuntrul lui — „ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu“. El este Acela care clădind din nou Sanctuarul lui David, a făcut din nou o casă spirituală și pe care noi găsim plăcerea să-L proclamăm Domn și Mintuitor.

IOAN

UCENICUL IUBIT

de
N. GHITESCU

Apostolul Ioan este cunoscut în Evanghelie sub denumirea de „ucenicul pe care-l iubea Isus”. El pare a se fi bucurat într-o măsură deosebită de prietenia lui Isus și a primit multe dovezi despre încrederea și iubirea Mântuitorului. Deoarece iubirea naște iubire, Ioan răspunde cu toată puterea sufletului său la simpatia Mântuitorului. El se agăță cu tărie de brațul lui Hristos, după cum coarda de viță se prinde de un stîlp puternic.

Mîntuitorul iubea în mod egal pe toți ucenicii Săi, inclusiv pe Iuda; dar Ioan avea inima cea mai primitoare la iubirea și învățăturile Domnului. În felul acesta legătura sa sufletească cu Hristos devenea tot mai strînsă și viața sa ajungea tot mai armonioasă cu învățătura Mîntuitorului.

Iubirea lui Ioan pentru Maestrul său nu era numai o prietenie omenească, ci era iubirea unui păcătos pocăit cu adevărat. Nu trebuie să uităm faptul că Ioan avusese defecte serioase în caracterul său. Fiind chemat din mijlocul pescarilor simpli din Galileea, el nu avusese posibilitatea să dobîndească o educație școlară, pentru a fi cultivat. Dar pe lângă aceasta, el posedea din fire defecte grave în caracter. Nu numai că era mîndru, ambițios și recalcitrant, dar cînd îl supăra cineva era iute și răzbunător. El și fratele său fuseseră numiți „fiii tunetului”. Un temperament rău, un spirit de critică, dorință de întiietate; toate se găseau în acest ucenic. Dar pe lângă toate aceste defecte, învățătorul divin descoperi o inimă sinceră; primitoare de învățatură, care năzuia după frumusețea sfințeniei și puterea iubirii transformatoare. De aceea, prin legătura sa zilnică cu Hristos, ucenicul Ioan cîștigă o înaltă educație, care i-a schimbat fundamental viața.

Lipsurile din caracterul său ieșeau în evidență, în mod izbitor, la diferite ocazii.

Intr-o zi, Hristos trimise soli înainte într-un sat de Samariteni spre a pregăti pentru El și pentru ucenicii Săi un loc de găzduit. Dar ei nu L-au primit, pentru că Isus se îndrepta să meargă la Ierusalim. Atunci, Iacov și Ioan, văzînd lucrul acesta au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se pogore foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Isus s-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: „Nu știți de ce duh

sinteti însuflați! Căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mîntuiască”. Și au plecat în alt sat.

Misiunea lui Hristos nu era de a constrînge pe oameni să-L primească, ci prin descoperirea iubirii Sale, El căută să cîștige sufletul pierdut. Cu altă ocazie, Iacov și Ioan prezentară prin mama lor o cerere, prin care îl rugau să le dea favoarea de a ocupa cele mai înalte posturi de onoare în Impărăția lui Hristos. Cu toate instrucțiunile repetate despre natura Impărăției Sale, acești ucenici tineri nutreau încă mereu speranța într-un Mesia care să domnească într-o împărăție pămîntească. „Pune pe acești doi fii ai mei să șeadă unul de-a dreapta Ta, iar altul de-a stînga Ta în Impărăția Ta”, se rugă mama. Dar Mîntuitorul răspunde: „Nu știți ce cereți”. Muștrînd apoi mîndria și ambiția lor egoistă le spuse: „Acela care voaduce să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru, și cel ce voaduce să fie întiiul între voi, să fie sluga voastră. După cum nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”.

Mai tîrziu, Ioan ajunsese să înțeleagă în propria sa viață condiția de a fi cel mai mare în Impărăția Domnului. Acela va șeada mai aproape de Hristos, care a bătut cel mai mult din spiritul Său de iubire jertfitoare de sine, din aceea iubire care nu se îngimfă, care nu este necuviincioasă, care nu caută la ale sale, nu se minie, ci care pune totul în joc spre a trăi, a lucra și a jertfi chiar totul pentru binele semenilor săi.

Ioan prețuia orice învățatură și primea orice mustrare venită de la Maestrul său și se străduia să aducă viața sa în armonie cu Modelul divin. El privea cu toată încrederea copilărească în ochii bînzii și iubitori ai Mîntuitorului și adesea își rezema capul de pieptul cel cald al Aceluia pe care-L iubea nespun. Ioan dorea să devină asemenea lui Isus și sub influența transformatoare a iubirii Mîntuitorului, el deveni blînd și umil. Iubirea cea adîncă a lui Ioan pentru Hristos îl făcea să dorească mereu a fi asemenea Lui. Și într-adevăr, mărirea Domnului se reflectă pe fața ucenicului iubit. Frumusețea sfințeniei, care-l transformase, strălucea acum pe fața lui

ca o aureolă asemenea cu a lui Hristos. Cu admirație și iubire el privise neîncetat la Mintuitorul, deoarece unica lui dorință fusese de a deveni asemenea lui Hristos.

O transformare a caracterului, așa cum se vede în viața ucenicului Ioan, este totdeauna un rezultat al comuniunii cu Hristos. Cineva poate avea defecte mari în caracterul său și totuși poate fi schimbat și sfințit prin puterea harului divin. Privind ca într-o oglindă măreția Domnului, el va fi schimbat din mărire la mărire, pînă ce va deveni asemenea cu Acela pe care el îl adoră.

După înălțarea lui Isus la cer, Ioan luă poziție de martor credincios și serios pentru Maestru. Impreună cu ceilalți ucenici el se putu bucura de revărsarea Duhului Sfânt la Rusalii. Într-o limbă frumoasă și cu un glas iubitor, el istorisea despre cuvintele și lucrarea lui Hristos, trăind el însuși ce spunea altora.

Cînd Ioan constată că iubirea frățească dispărea din Comunitate, el puse în fața credincioșilor necesitatea continuă a acestei iubiri. Epistolele sale adresate Comunității sînt pline de această cugetare: „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții, căci iubirea este de la Dumnezeu și cel ce iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cel ce nu iubește, acela n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire”. „Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său, este încă în întuneric pînă acum. Cine iubește pe fratele său, rămîne în lumină și în el nu este nici un prilej de poticnire. Dar cine urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric, pentru că întunericul i-a orbit ochii”. „Pentru că aceasta este vestirea pe care a-ți auzit-o de la început: să ne iubim unii pe alții. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș, și știți că nici un ucigaș n-are viață veșnică rămînînd în el”.

Iubirea curată față de Dumnezeu și iubirea dezinteresată față de semenii noștri este cel mai pretios dar pe care-l putem primi de sus. Această iubire este o putere continuă, nu doar o emoție momentană, și ea se naște și se dezvoltă numai în inima în care domnește Hristos.

Pe cînd anii treceau și numărul credincioșilor creștea, începură să apară în comunitatea creștină primară și alte amăgiri satanice. Unii care mărturiseau pe Hristos, susțineau că iubirea Sa i-ar scuti de ascultarea față de Legea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, alții învățau că o simplă respectare a Legii ar fi suficientă.

Ioan fu foarte întristat cînd văzu cum aceste rătăcirii otrăvitoare se furiau în Comunitate. El vedea primejdia la care era expusă Comunitatea creștină și luă poziție energetică și hotărîtă în fața acestei noi situații critice. Deși nota dominantă a epistolelor sale este iubirea, căci condeiul cu care le-a scris a fost muiat în cerneala iubirii, totuși atunci cînd venea în contact cu aceia care desființau Legea lui Dumnezeu, el nu ezita nici un moment de a-i avertiza în fața grozavei lor amăgiri. „Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: „Bun venit!” Căci cine-i zice: „Bun venit!” se face părtaș faptelor lui rele”. Așa încheie el a doua sa epistolă.

Ca martor pentru Hristos, Ioan nu intră în discuții contradictorii sau în lupte de cuvinte cu cei ce se

mănuau rătăcirii. El vestea cele ce văzuse și auzise de la Hristos. El fusese prieten intim cu Invățătorul cereșc, ascultase cu drag și interes la învățăturile Sale și văzuse minunile Sale. De aceea mărturia sa cu privire la viața și moartea Mintuitorului era lămurită și puternică. El vorbea din profunzimea unei inimi plină de o iubire sinceră și fierbinte pentru Mintuitorul său. „Ceea ce am auzit și am văzut cu ochii noștri, ce am pipăit cu mîinile noastre cu privire la Cuvîntul vieții, pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea; deci ce am văzut și am auzit aceea vă vestim și vouă ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină”.

Trecuse deja o jumătate de secol de la întemeierea bisericii creștine. La porunca Cezarului, Ioan fu exilat pe insula Patmos „din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus Hristos”. Apoc. 1,9 Patmos, o insulă pustie și stîncoasă din Marea Egee, fusese destinată de guvernul roman pentru criminalii de rînd; dar pentru servul lui Dumnezeu, acest loc deveni poarta cerului. Izolat din mijlocul frămîntărilor și zbuciumului vieții zilnice. Ioan găsi locul cel mai potrivit pentru comuniunea directă cu Dumnezeu naturii. El aruncă o privire retrospectivă asupra vieții sale din trecut și la amintirea binecuvîntărilor primite, pacea îi umplea inima. Era o plăcere pentru sufletul său de a medita și de a adora pe Marele ei Arhitect.

Într-o zi de Sabat, pe cînd privea la stîncile goale din jurul lui și își amintea de stîncă din Horeb, de unde poporul auzise pe vremuri glasul poruncii divine, Spiritul Aceluia care a sfințit ziua a șaptea veni asupra lui.

Ioan își reamintea de întâmplările minunate la care fusese martor în viața lui Hristos. Se bucura în inima sa de pretioasele prilejuri cu care fusese favorizat în timpul vieții lui și acestea îi îmbărbătau acum în ceasul cercării. Deodată gîndurile i se intrerup și un glas limpede și lămurit îi vorbește. El se întoarce să vadă de unde vine glasul și iată: Domnul său, pe care îl iubise, cu care umblase și vorbise și la ale cărui suferințe pe cruce fusese martor. Isus însuși, stătea acum în fața sa. Dar cît de schimbată era înfățișarea Mintuitorului de data aceasta! El nu mai purta acum semnele umilirii Sale, nu mai era „omul durerilor și al suferinței”.

Ioan care iubise atît de mult pe Domnul său și fusese credincios adevărului prin grele încercări, nu poate îndura acum splendoarea măreată a prezenței lui Hristos și cade la pămînt ca mort. Isus puse mîna pe corpul întins al slujitorului Său și-i spuse: „Nu te teme! Eu sînt Cel ce am fost mort și iată că sînt viu în vecii vecilor!”.

„Apocalipsul este o nemărginită panoramă, o galerie strălucitoare, în care vezi trecînd pe dinainte marile scene ale istoriei bisericii creștine de la înălțarea Domnului și pînă la intrarea ei triumfală în Cetatea de aur”.

În toate acestea spiritul iubirii lui Dumnezeu se poate urmări asemenea unui izvor de aur în toată viața și lucrarea sa.

DUHUL SFÎNT-MINGĂIETORUL O LEGĂTURĂ SCHIMBATA

„Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mingăietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite“. Ioan 16,7.

„Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit“. Ioan 7,39.

Așa după cum am văzut și mai înainte, Duhul Sfânt a fost la lucru în lume chiar de la început. Prima noastră întâlnire cu El, este în Geneza 1,2, unde ni se spune că Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. El a fost unul dintre agenții activi ai creațiunii. Din acel timp înainte în decursul întregii perioade a Vechiului Testament, noi găsim urmele lucrării Sale minunate aduse la îndeplinire într-o mare varietate de căi. Astfel în Isaia 40,13,14, El este prezentat ca unul care are toată cunoștința și înțelepciunea. În Isaia 63,11, noi citim despre faptul că Dumnezeu a pus Duhul Său cel Sfânt în Moise. În Jud. 13,25 mai sîntem informați că secretul puterii celei mari a lui Samson, este acela că el era mișcat de Duhul lui Dumnezeu. Noi citim de asemenea cum David a vorbit prin ajutorul Duhului Sfânt (Mat. 22,43), că El a fost Acela care a dat lui Eldat și Medat să profetizeze (Num. 11,26), că Duhul Sfânt era în Iosua (Num. 27,18), că Duhul Sfânt mărturisea prin profeti (Neemia 9,30), că poporul lui Dumnezeu era păzit de El (Ps. 51,12), că este imposibil a fugi de prezența Sa (Ps. 139,7).

Noi am putea să continuăm stringerea de dovezi dar acestea sînt mai mult decît suficiente. Duhul Sfânt a fost în lume și la lucru printre oameni chiar în timpul creațiunii. Cum se face, dar, că Domnul Hristos vorbește despre trimiterea Lui după înălțarea Sa? El spune: „Totuși, vă spun adevărul; Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mingăietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite“. Ioan 16,7. Și cum putea Ioan să spună că în adevăr — Duhul Sfânt nu fusese încă dat? Aici este o aparentă contradicție a Sfintelor Scripturi, dar ea se clarifică imediat cînd noi înțelegem schimbarea relațiilor și lucrarea Duhului Sfânt, după moartea Domnului Hristos. Mai înainte de aceasta, El a lucrat în lume în virtutea propriului Său drept și putere, cooperînd cu Tatăl și cu Fiul în planul pentru mîntuirea celui căzut. Acum, El urma să devină vicarul Domnului Hristos și El nu mai avea să acționeze, să lucreze independent, ci ca un reprezentant al Capului Bisericii. De aici înainte, El urma să vorbească pentru Domnul Hristos, să mărturisească despre El, să arate Bisericii lucrările Sale, și să

locuiască în inimile credincioșilor în numele lui Hristos, și în toate lucrurile. El avea să înalțe numele și puterea marelui nostru Mîntuitor.

El urma să vină acum în lume într-o postură oficială, și lucrarea Sa, urma să fie aceea de a face ca marele sacrificiu al Domnului Hristos să fie eficient în lucrarea mîntuirii. Prezența Sa în mijlocul Bisericii, urma să fie ca însăși prezența Domnului Hristos. Urma să fie exact așa ca și cînd Domnul Hristos ar fi locuit personal în inima fiecărui credincios în parte. El urma să facă prezența Domnului Hristos reală celor credincioși, locuind cu ei în numele Domnului Hristos. De aci înainte, Duhul Sfânt locuind în inimile copiilor Săi însemnează ca Domnul Hristos să locuiască acolo, și aceasta numai în măsura în care El urma să vină ca reprezentant al Domnului Hristos.

Să luăm aminte la cîteva din multele pasagii ale Sfintelor Scripuri din Noul Testament, care arată această poziție reprezentativă pe care urma să o ocupe acum Duhul Sfânt: „Cînd va veni Mingăietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine“. Ioan 15,26.

„Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mingăietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite“. Ioan 16,7.

„Cînd va veni Mingăietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare“. Ioan 16,13.

„El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu,

și vă va descoperi". Ioan 16,14.

„Dar Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce amînte de tot ce v-am spus Eu". Ioan 14,26.

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi". Ioan 14,18.

„Voi însă nu mai sînteți pămîntești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii". Rom. 8,9,10.

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorîrea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna sîntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor". 2 Cor. 4,10,11.

„Și pentru că sînteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava", adică: „Tată". Gal. 4,6.

„Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, avînd rădăcina și temelia pusă în dragoste". Efes. 3,16,17. Astfel este în mod clar arătat de o mulțime de dovezi, că de aici înainte, prezența Duhului Sfînt în Biserică, sau în inima credinciosului, urma să fie asemenea prezenței Domnului Hristos. El veni în numele Domnului Hristos, vorbi cuvintele Domnului Hristos, duse viața Domnului Hristos în inimi, duse mai departe lucrarea

Domnului Hristos și mărturisirea despre Domnul Hristos în a lucra și desăvîrși mîntuirea noastră. Astfel, Pavel pe bună dreptate putea să spună: „Hristos trăiește în mine" — deși în mod personal, Domnul Hristos sedea la dreapta Tatălui în ceruri.

În acest sens Duhul Sfînt nu a fost dat înainte de ziua Cincizecimii. El urma să-și asume o relație cu totul nouă, luînd locul Domnului Hristos ca conducător — Cap — al Bisericii de pe pămînt, în timp ce Domnul Hristos, S-a înălțat la ceruri, pentru a-și lua slujba Sa de Mare Preot în Sanctuarul de sus și a activa ca Avocat al nostru înaintea Tatălui. În felul acesta El putea fi personal prezent cu Tatăl, și în acelaș timp, în mod spiritual, să fie prezent cu orice credincios.

Isus își luă timp spre a explica acest adevăr glorios ucenicilor Săi, chiar în timpul cînd ei treceau printr-o perioadă de descurajare, pentru că El deși anunțase plecarea — El le spusese: „Acum Mă duc la Cel de M-a trimis; și nimeni din voi nu Mă întrebă: „Unde te duci?" Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima". Ioan 16,5,6. Se părea acum ucenicilor descurajați, că totul era pierdut. Ei speraseră că El va lua din mîinile uzurpatorilor tronului, împărăția pierdută și să restabilească tronul lui David. Ei așteptau ca să-L încoroneze ca rege. Acum El îi anunță că El este gata să plece. Cu siguranță, nici o calamitate mai mare nu putea să fie peste biserica lupătoare decît de a avea pe Domnul și Maestrul lor despărțit de ei și să-i lase singuri. Cît de surprinși trebuie că au rămas ei la auzirea următoarelor

cuvînte — „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite". Ioan 16,7. Cu siguranță că aceasta a fost o grea afirmație pentru ei. Cum putea fi aceasta folositor pentru ei, ca El să-i părăsească? Iată cum: A fost un lucru minunat a avea pe Domnul Hristos cu ei în trup, dar va fi de o și mai mare binecuvîntare experiența de a-L avea prezent în Duh. În trup, Domnul Hristos putea fi numai într-un singur loc la un moment dat; în Duh, El putea fi continuu cu toți copiii Săi credincioși, din toată lumea. În trup, El nu putea decît să locuiască cu ei, pe cînd în Duh, El putea să locuiască în ei.

„Duhul Sfînt este locuitorul lui Hristos, dar fără corp omenesc și liber de așa ceva. Împiedecat de corpul omenesc, Hristos nu putea să fie personal în orice loc. De aceea era spre binele lor ca El să trimeată Duhul Sfînt ca urmaș al Său pe pămînt. Nimeni nu mai putea spune că are un avantaj din cauză că se găsea într-un anumit loc sau pentru că avea legătură personală cu Hristos. Prin Duhul Său, Domnul Hristos, era la îndemîna tuturor. În felul acesta era mai aproape de ei decît dacă nu S-ar fi înălțat".

Cît de glorioasă, deci, este dispensațiunea Duhului Sfînt; prin El, plînatatea dumnezeirii este adusă într-un contact direct și vital cu credinciosul; prin El, Domnul Hristos locuiește în inimile copiilor Săi.

Dar, de ce Duhul Sfînt mărturisește despre Domnul Hristos, și vorbește despre Domnul Hristos în loc de a vorbi despre Sine Însuși? Pentru că

„Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El. El este capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea“. Col. 1,19,18. Pentru că Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care a devenit singurul Mântuitor al celui căzut. Pentru că prin vărsarea sângelui Său pe Calvar, El a făcut posibilă și mântuirea noastră. „În nimeni al-

tul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“. Fapte 4,12.

Lucrarea Duhului a fost de aceea, să conducă pe păcătoși la Hristos, să înalțe numele lui Isus și să administreze lucrarea de ispășire a Domnului Hristos sufletelor pierdute, pentru ca Domnul Isus Hristos singurul nostru Mântuitor, să poată deveni în noi, „totul în toate“. Urmează deci, că cu cât cineva

este mai mult sub conducerea și călăuzirea Duhului Sfânt, cu atât mai mult Domnul Hristos va fi glorificat. Căci, spune Domnul Hristos: „El mă va proslăvi“. Emanuel, este numele care este mai pe sus de orice nume — în ceea ce privește omenirea — iar Duhul Sfânt este dat a să aducă pe acest slăvit Emanuel mai aproape de noi și să facă sacrificiul Său lucrător și eficient pentru noi.

D. POPA

MIEREA — APICULTURA

(urmare din pag. 11)

Ceara de albine. E cunoscută marea valoare a ei atât în preparări de medicamente, cât și în industrie precum și la fabricarea de faguri presați. Este un bun producător de venituri pentru stupari.

Lăptișorul de matcă. Medicina a ajuns în zilele noastre la constatarea că lăptișorul de matcă datorită proprietăților și compoziției sale, este foarte valoros în tratamentul unor boli infecțioase și de uzură, în anemiile foarte grele, în cosmetica și alte tratamente.

De multă vreme s-au făcut cercetări mereu, mereu, pentru

a se determina compoziția chimică a lăptișorului de matcă și a se stabili compoziția și proprietățile sale. S-a găsit astfel că lăptișorul de matcă conține un mare procent de proteine, grăsimi și substanțe minerale. S-au mai găsit în compoziția lui hormoni și alte substanțe active; apoi substanțe bactericide (distrugătoare de microbi) și o mare bogăție de vitamine.

Crescătorii de stupi pot ca pe lângă producția de miere și ceară să-și organizeze stupii și pentru producția de lăptișor de matcă, aceasta fără a frâna

desfășurarea normală a activității în stup.

Producerea lăptișorului de matcă pentru stuparul priceput, ajunge să fie o sursă aducătoare de venituri cel puțin de aceeași importanță ca mierea. Statul nostru s-a îngrijit să pună la dispoziție crescătorilor de albine interesați în producerea lăptișorului de matcă, măsurile necesare, care de altfel sînt destul de simple și cu un rezultat destul de bun.

Iată deci în scurt foloasele apiculturii și care pledează cu putere în favoarea ei.

D. I. I.

Binefacerea

Binefacerea coboară
De la tronul Celui Sfînt,
Impărțind a ei comoară
Cu iubire pe pămînt.

Ea de-a pururi face bine
Și mereu e adăpost,
Nu întrebă pentru cine,
Cînd, de ce și cine-a fost.

Pe cel slab îl întărește,
Și ajută negreșit
Și pe cel ce dăruiește
Și pe cel care-a primit.

Sfînt izvor de mîngiere,
Căutînd pe cel pierdut ;
E balsam în grea durere, . .
Te ridică de-ai căzut ;

Cînd nu știi, cu drag te-n-
[vață ;
Te ajută cînd nu poți ;
De nu vrei te mustră-n față,
Ea e bună pentru toți.

În iubirea ei adîncă
Urcă muntele cu drag . . .
Și ne duce sus pe stîncă
Pe al veșniciei prag.

Dăruind a ei comoară
Cu iubire pe pămînt . . .
Binefacerea coboară
De la tronul Celui sfînt.

Și-acum cred că se cuvîne
S-avem toți un singur gînd :
Tuturor să facem bine
Orișunde, orișicînd !

PETRE V. CAZAN

= CURIERUL ADVENTIST =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T.VLADIM. STR.MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET